

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

12. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 1,10 €

23. BŘEZNA 2025

Z obsahu:

Popelec nás vrací do reality

- nikdo z nás není Bůh,
všichni jsme na cestě
Homilie papeže Františka
připravená na liturgii
Popeleční středy, bazilika
sv. Sabiny, 5. března 2025
- strana 2 -

Výstraha

Zamyšlení nad
liturgickými texty
3. neděle postní (cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

Svatý Štěpán IX. (X.)

Libor Rösner
- strana 4 -

**Ukrajinská řeholnice
byla oceněna za pomoc
rodičům čelícím fatální
prenatální diagnóze**

- strana 5 -

**Obrácení „ateisty
s tvrdou šíjí“**

- strana 6 -

Dar lítosti

- strana 9 -

**Spravedlivá společnost se
nevytváří odstraněním těch,
kteří nemají hlas**

- strana 10 -

Chléb svaté Zity (14)

Silvia Koscelanská
- strana 11 -

*Petr Maixner (1831-1884): Freska Zvěstování,
kostel svatého Cyrila a Metoděje, Praha (foto © Renáta Sedmáková)*

Popelec nás vrací do reality – nikdo z nás není Bůh, všichni jsme na cestě

Homilie papeže Františka připravená na liturgii Popeleční středy, bazilika sv. Sabiny, 5. března 2025

Vrchní penitenciář Angelo De Donatis byl papežem Františkem pověřen, aby na Aventinském pahorku předsedal liturgii Popeleční středy, jíž začíná postní itinerář v tradiční podobě římských „zastavení“, vedoucí k Velikonocům.

V půl páté odpoledne v benediktinské bazilice sv. Anselma kardinál De Donatis

zahájil „stationární“ liturgii, po níž následovalo kající procesí do nedaleké baziliky sv. Sabiny. V této dominikánské bazilice pak předsedal mši s obřadem udílení popele, přičemž přečetl homilii připravenou papežem Františkem.

Před přednesem homilie kardinál De Donatis řekl: „Bratři a sestry, poslechněme si

nyní homilii papeže Františka. Cítíme se s ním v této chvíli hluboce spojeni a děkujeme mu za obětování jeho modliteb a utrpení pro dobro celé církve a celého světa.“

Tento večer nám bude na hlavu nasypan posvátný popelec. Oživí v nás paměť toho, čím jsme, ale také nadějí na to, čím budeme. Připomene nám, že jsme prach, ale uvede nás na cestu k naději, k níž jsme povoláni, protože Ježíš sestoupil do prachu země a svým vzkříšením nás s sebou vtahuje do Otcova srdce.

Pokračování na str. 13

Co když tento půst bude moji poslední příležitostí ke změně života, k lítosti nad mými hříchy a k plazení dobrého ovoce? (str. 3) Nejedem z nás by se ohradil podobnými slovy: „Ale prosím, nestrašte! Ještě neumírám.“ Co na to říci? Nejlépe bude ztížit se ve svém srdci a zaposlouchat se do dnešního evangelia. Nebude snadné si připustit, že i k nám směřuje Ježíš své varování o smutném konci toho, kdo nepone dobré ovoce. Je to otázka naší spásy, a není radno zde cokoli podceňovat či si něco nalhávat – tím oklameme jen sebe sama anebo jiného člověka, našeho Stvořitele však nikoliv. Ale to všechno známe, tak proč se k tomu vracet? Víme, ale nekonáme...

Texty tohoto čísla Světla přináší mnoho neotřelých podnětů k rozjímání, že by nám vystačily nejen na celou dobu postní. Je velmi obtížné cokoli vyzvednout. Soustředme se tedy aspoň na to, co je významným pojítkem pro jejich velkou část. Jsou zde dvě základní linie: život nenarozených dětí a ochrana těchto bezbranných bytostí, a pak odkazy na ono vydávání dobrého ovoce života zde na zemi.

První linie se vztahuje ke Dni modliteb za úctu k počatému životu a za nenarozené děti, jež připadá na slavnost Zvěstování Páně (25. března). Zde vyniká pozoruhodný příběh obrácení profesora Nathansona, který se z tvrdošíjného potratáře díky Boží milosti propracoval k nekompromisnímu obránci nenaroze-

Editorial

ných dětí, starých lidí, invalidů a terminálně nemocných. (str. 6–10) Co ho k takové proměně dovedlo? Vypráví především o třech momentech. Prvním z nich byl úžas ze záběrů plodů na ultrasonografu. Připomíná to tak trochu dnešní první čtení, kdy si Mojžíš na poušti všiml hořícího keře, který však neshořel, a tak se vydal prozkoumat tento div – a promluvil k němu Bůh. V uších nám nyní jistě zní známé úsloví „Boží cesty jsou nevyzpytatelné“ – zvláště pak ty, které stojí na počátku velkého obrácení člověka, jak tomu bylo u amerického profesora. Druhým momentem, jež podstatně proměnil Nathansonovo srdce, byla účast na protipotratových akcích, na nichž se lidé s láskou modlili k Bohu, aniž by při svých protestech používali násilí či se nějak ohlíželi na sebe. To koresponduje s výzvou papeže Františka z letošní Popeleční středy, abychom nežili jen pro uspokojování svých potřeb, ale abychom si uvědomovali, „že hladovíme po lásce a pravdě, a jen láska k Bohu a k sobě navzájem nás může nasycit a dát nám naději na lepší budoucnost“. A nakonec zde byla třetí skutečnost, jež předcházela Nathansonovu nastoupení na duchovní pouť hledání Boha: četba autobiografií katolických konvertitů. Kolikrát jsme již slyšeli, že dobrá četba proměňuje a otevírá lidská srdce k přijetí

Boží milosti, víry a všeho, co tato proměna s sebou přináší. Zde máme konkrétní důkazy o pravdivosti těchto slov. Můžeme v tomto okamžiku zpytovat své svědomí, jak jsme na tom s četbou Písma svatého a kvalitní katolické literatury...

Je pozoruhodné, jak život jednoho člověka zanechá hlubokou stopu v dějinách lidstva a jak potvrzuje či odkazuje na mnohé pravdy katolické víry a na dvou tisíciletou zkušenost, již Ježíšovi učedníci zakoušejí až do dnešních dnů. Na jazyk přicházejí slova ukrajinské sestry Giustiny, (str. 5) která se obětavě nasazuje v pomoci rodičům čelícím fatální prenatalní diagnóze svých dětí: „I malá stopa může zanechat otisk na této zemi.“ A toho si musíme být vědomi nejen při obraně nenarozených dětí (str. 10), nýbrž i ve vztahu k sobě samým. Jakou stopu zanecháváme zde na zemi my? Podle této stopy budeme jednou souzeni – a velmi důležitá bude též naše lítost nad spáchanými hříchy a nepravostmi, jak o tom vypráví také moudrost církevních otců. (str. 9)

Tím jsme se dostali opět k dobrému ovoci našeho života, které z lásky k Bohu v Trojici s pokorným a zkroušeným srdcem máme k uchránění své duše od věčného zavržení vydávat. Tak jako mladička Zita, světice, která vše zlé ve svém životě přijímala jen jako další zkoušku své věrnosti Pánu Bohu. (str. 11–13) Dobrým ovocem je totiž i naprostá odevzdanost do rukou Dárce života a věčné spásy...

Daniel Dehner

Zamyšlení nad slovy svatého Pavla z druhého čtení je nejlepší přípravou na dnešní setkání s Pánem. Mluví o neposlušnosti vyvolaných. Izraelský národ byl cestou do zaslíbené země den co den nejen svědkem, ale přímým účastníkem neobyčejných divů, doslova žil ze zázraků, jimiž mu Hospodin dokazoval svou láskyplnou otcovskou péči. Ale ani největší divy a zázraky nestačí samy na to, aby uchránily lidské srdce od bloudění. Ačkoliv to byl vyvolaný Boží lid, většina z nich se Bohu nelíbila. Proč? Naslouchali falešným svědcům a přizpůsobovali se pohanskému světu. Oddávali se modlářství a smilstvu a bylo jich usmrceno za jediný den třiačtyřicet tisíc⁽¹⁾. Reptali, ohlíželi se zpět za egyptskými hrnci⁽²⁾ a byli pobiti od anděla záhuby.

Tyto věci se staly, abys měl před očima výstražný příklad. Nepřikláníš se také k těm, kteří se bláhově chlácholí myšlenkou, že všeobecné názory a zvyklosti okolního světa platí dnes už více než věčná Boží přikázání? Kdo by mohl být kompetentnější, aby je změnil, než sám Boží Syn? Ale on je nepřišel zrušit, ale naplnit⁽³⁾ a varuje každého, kdo by chtěl zrušit třeba i to nejmenší přikázání, a učít tak lidi⁽⁴⁾.

Boží výstraha je potřebná proto, že naše přirozenost porušená hříchem tak snadno sklouzne na scestí, a to i přesto, že se nám dostává nespočet důkazů o zvláštní Boží přízni. Nebuď si proto tak jist, že se líbíš Bohu, protože jíš tentýž duchovní pokrm a piješ tentýž duchovní nápoj. Měj se na pozoru, zda se tvoje srdce přitom neohlíží nazpět⁽⁵⁾, zda si něco nenalhává a nevyhledává si tak úkradkem cestu zpět do země otroctví a pohanských skutků. Je to tím spíše na pováženu, že svět pohanů neleží daleko za Rudým mořem, ale obklopuje tě ze všech stran a ponouká tě, aby ses mu otevřel a měl účast na jeho lákavých a svůdných potěšeních. Dej si dobrý pozor na prohnané opovázlivce, kteří takové návraty vychytrale zdůvodňují a omlouvají po svém. Mylně se domnívají, že stojí, a bez uzardění chtějí sloužit dvěma pánům⁽⁶⁾. Jen ať si dává každý pozor, aby nepadl.

Teprve až to všechno uvážíš, zajdi za Ježíšem. Sám Boží Syn ti dosvědčí, jak vážně je třeba brát každé Boží varování. Právě mu donesli zprávu o tragédii, která všemi otrásla. Prokurátor dal povraž-

Výstraha

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Když nebudete činit pokání,
všichni podobně zahynete!*

dit Galilejce právě ve chvíli, kdy přinášeli Bohu svou oběť. Jak vidíš, nesoudí ty nešťastníky, kteří zahynuli. Poznává však smýšlení těch, kteří se domnívají, že ty nešťastníky netrestá jen Pilát, ale i sám Hospodin, a chce naopak otrást jejich falešnou sebejistotou.

Je nad naše síly proniknout do Božích úradků a do tajemství lidských osudů. Slyšíš-li o cizím neštěstí, není to příležitost k tomu, abys hledal, čím si je postižení zasloužili. Skutečnost, že to nepostihlo také tebe, vůbec neznamená, že jsi na tom lépe. Mysli především na to, jak málo stačí, aby ses zcela nenadále ocitl tváří v tvář svému Soudci. Co ti pak budou platny všechny jakkoliv chytře vymyšlené důvody a lichotivé sebeomlouvání?

Chceš namítnout, že se tvé vlastní já brání přijmout takové výstrahy, ptáš se, zda to není z Boží strany nemilosrdné, ba až nelidsky kruté? Není lehké uvěřit, že i tato Boží řeč je řečí otcovské lásky. Ale co když lidská nedoslýchavost je už tak velká, že sotva slyší i tak důrazné Boží varování? Jak vidíš na příkladu Izraelitů, Hospodin nezačíná hrozbami a tresty, ale láskou, která dokonce dělá divy. Ani v pohromách a trestech neprojevuje svou prchlivost, ale trpělivost. Neštěstí a hrůzy, o kterých se dovídáš a které tě až pobuňují, jsou jenom stínem toho, před čím tě Pán právě jimi názorně varuje. Kdybys mohl najednou spatřit všechny hrůzy světa, je to stále jen náznak oné opravdové hrůzy, jakou představuje i jeden jediný hřích jakožto vzpoura tvora proti svému Bohu, a je to současně pouhý náznak toho, co to znamená být navěky odloučen od jeho lásky. Protože tě Pán chce uchránit toho nejskutečnějšího trestu, záhuby, která už pak nekončí, ale trvá věčně, touží otevřít ti cestu zpět na své srdce, sestoupil z nebe a zanedlouho vystoupí na svůj kříž.

Jen proto, abys nepromarnil svou jedinou a tak drazě zaplacenou příležitost, opakuje jeho láska svoje varování: *Nebu-*

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 3,1–8a.13–15

Mojžíš pásl stádo svého tchána Jitra, midjanského kněze. Když jednou vyhnal stádo za step, přišel k Boží hoře Chorebu. Tu se mu zjevil Hospodinův anděl v plameni ohně, který šlehal ze středu keře. Díval se, a hle – keř hořel plamenem, ale neshořel.

Mojžíš si řekl: „Půjdu se podívat na ten zvláštní zjev, proč keř neshoří.“ Když Hospodin viděl, že se přichází podívat, zavolal ze středu keře:

„Mojžíši, Mojžíši!“

A on odpověděl: „Tady jsem!“

Bůh řekl: „Nepřibližuj se sem, zuj opánky ze svých nohou, neboť místo, na kterém stojíš, je půda svatá.“ A pokračoval: „Já jsem Bůh tvého otce, já jsem Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův!“ Mojžíš zahalil svou tvář, neboť se bál pohlédnout na Boha.

Hospodin pravil: „Viděl jsem bídu svého lidu, který je v Egyptě, slyšel jsem jejich nárek na biřice; ano, znám jejich bolesti. Proto jsem sestoupil, abych je vysvobodil z ruky Egyptanů a vyvedl je z oné země do země úrodné a širé, do země oplývající mlékem a medem.“

Dokončení na str. 8

dete-li činit pokání, všichni podobně zahynete. To není hrozba, to je láskyplná prosba. Zaposlouchej se do Pánova podobenství, vždyť mluví o tobě. Kolik let už božský Hospodář přichází a marně hledá tvoje dobré plody? Kolik let už neplodně zabíráš půdu, která by mu mohla přinášet hojný užitek? Poděkuj svému Vinaři za všechnu jeho trpělivost a vytrvalou péči, s jakou se tě zastává a s jakou tě ošetřuje. Pán je milosrdný a milostivý, shovívavý a nadměru dobrotivý. Jako je vysoko nebe nad zemí, tak je velká jeho láska k těm, kdo se ho bojí.⁽⁷⁾ Ale nezaohrávej si s ní a neotálej. Nemávní rukou nad jeho varováním! Bůh není člověk, aby lhal.⁽⁸⁾ Co když tento půst je tvoje poslední příležitost?

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ 1 Kor 10,8; ⁽²⁾ srov. Nm 11,5; ⁽³⁾ srov. Mt 5,17;

⁽⁴⁾ srov. Mt 5,19; ⁽⁵⁾ srov. Lk 9,62;

⁽⁶⁾ srov. Mt 6,24; ⁽⁷⁾ Ž 103,8.11; ⁽⁸⁾ Nm 23,19.

Svatý Štěpán IX. (X.)

„Bůh sám je pokoj náš.“ Tak znělo papežské heslo muže, jenž na Petrově stolci seděl necelých osm měsíců. Stihl toho hodně, mnoho jiného zase ke škodě církve nestihl, to však nebylo jeho vinou. Vedl život osobní svatosti v duchu reformy, které prosazoval.

Lepší rodinné prostředí si Bedřich, jak se původně jmenoval, sotva mohl přát. Jeho dědem byl italský král Berengar II., otcem vévoda Bedřich Gozzelon Lotrinský, člověk s velkou mocí a ještě většími konexemi. Rovněž jeho strýcové měli v tehdejší době velmi významné postavení, což později zúročil jeho bratr Bohumír Bradatý, který se stal důležitou postavou evropského dění.

Bylo tedy nabitelné, že když mu otec předurčil budoucnost v církevní službě, bude to budoucnost velmi slibná. Ani on však asi nepomýšlel na papežskou tiáru pro svého syna.

Mladý Bedřich (narozený kolem roku 1020) se nejprve stal arcijáhmem u Sv. Lamberta v Lutychu a při této katedrále studoval tamní prestižní školu, což pro jeho další růst mělo dalekosáhlý význam. Působil zde totiž biskup Waso, muž oplývající jedinečnými vlastnostmi a horující pro clunijskou reformu. Formoval mladého syna lotrinského vévody a měl určitě velký podíl na jeho svatosti.

Roku 1051 Bedřicha z Lutychu povolal (již jako kardinála-jáhna, jímž byl od roku 1049 při chrámu Santa Maria in Domnica) ke svému dvoru svatý papež Lev IX. a učinil z něj svého kancléře. Tady už můžeme směle prohlásit, že důvody rozhodnutí tohoto velkého Kristova náměstka nevězely v Bedřichově modré krvi, ale v jeho osobnosti, která neunikla Lvovým pozorným očím.

Již z pozice kancléře byl papežovou pravou rukou v jeho boji se zlem svatokupectví a incestních sňatků. Doprovázel ho též v roce 1053 do bitvy proti loupeživým Normanům k Civitelle a do zajetí po zdrcující porážce, ze kterého se Lev IX. vracel psychicky naložený a fyzicky vyčerpaný. V závěru Lvova života vyústil spor s Konstantinopolí do schizmatu, přičemž Bedřich byl jedním z oněch tří prelátů, kteří v hlavním městě Byzantské říše papežovým jmé-

nem jednali a vynesli nad jeho odpůrci anathema.

Lvovým nástupcem se stal Viktor II., blízký přítel císaře Jindřicha III. Černého, velkého protivníka lotrinského rodu. Císař měl spadeno jak na vévodu Bohumíra, tak na Bedřicha. Na něj mj. i proto, že mu byzantský císař Konstantin Monomachos během jeho diplomatické návštěvy Konstantinopole svěřil nemalý finanční obnos, který měl Bedřich využít pro najmutí žoldnéřského vojska proti Normanům řadicím v jižní Itálii, kde měla Byzanc své državy. Snad si Jindřich myslel, že když Konstantin mezitím zemřel, je oprávněn jeho peníze opatrovat on, každopádně Viktor II. se mu vzepřel a „uklidil“ svého kancléře na posvěcenou půdu Monte Cassina, kde se stal Bedřich plnohodnotným členem benediktinské komunity.

V ní po čase zemřel opat Richar a mníši si narychlo zvolili za jeho nástupce mnicha jménem Petr. Jednalo se však dle tehdejších norem o protiprávní počín, ježto volba neproběhla po domluvě s papežem a císařem. Viktor II. poslal kardinála Humberta celou záležitost vyšetřit a ten jednak Petra sesadil, jednak prosadil, aby byl 23. května 1057 zvolen jeho přítel Bedřich. Poté odjel Bedřich do Toskánska, kde sídlil Viktor II. a kde od něj přijal kardinálský klobouk (byl kardinálem-knězem u Sv. Chrysogona v Římě). To se stalo 24. června 1057 a rázem byl pro mnohé potenciálním Viktorovým nástupcem. A to se nakonec ukázalo jako správný předpoklad. Viktor totiž měsíc nato, 28. července, podlehl horečce.

Římský lid Bedřicha dobře znal z doby nedávno minulé, kdy proslul svými ctnostmi coby kancléř Lva IX. Navíc mu pomohla nedávná nevráživost Jindřicha III. Černého, císaře, jemuž se Římané nikdy necítili být povinni poslušností. Hned 2. srpna 1057 proto milého Bedřicha, jenž se po zádušních obřadech nad

tělem zesnulého Viktora usadil na Palatinu u Panny Marie in Pallara, zavedli do chrámu s patrociniem sv. Petra v okovech a tam jej prohlásili papežem. Dokonce mu vybrali i jméno – Štěpán, ježto církev ten den slavila liturgickou památku sv. papeže Štěpána I. Bedřich volbu přijal a s ní ve Svatopetrské bazilice den poté i biskupské svěcení a tiáru. Přijal i jméno Štěpán a je uváděn jako Štěpán IX., popř. Štěpán X. Důvodem tohoto rozporu je kratičký pontifikát Štěpána II. v roce 752, jenž byl sice zvolen, leč nestačil už být intronizován, jelikož tři dny po jeho zvolení jej ranila mrtvice. Některými zdroji proto není za papeže považován.

Ze všeho nejdříve chtěl nový pontifik maximus předejít sporům s císařstvím. Bylo zvykem, že císař měl do volby Petrova nástupce co mluvit, jenže císař Jindřich III. byl po smrti a regentku Anežku z Poitou nikdo o názor nebo radu nepožádal. Cítila se tím dotčena, proto k ní Štěpán vyslal biskupa Hildebranda, aby požár rozepře uhasil v samém zárodku. Hildebrand se svého úkolu zhostil nadmíru skvěle a hrozící spor urovnal.

Štěpán navázal na pontifikáty svých předchůdců, zvláště Lva IX. Brojil ze všech sil proti svatokupectví, sňatkům mezi příbuznými a ženatým kněžím – pokud nějakí byli, bez pardonu je zbavil jejich úřadů. Dbal též o přísnou kázeň mezi duchovenstvem, kterou sám prezentoval svým životem naplněným křesťanskými ctnostmi. Stavěl se rovněž proti nadvládně světské moci nad církví.

Obklopil se vynikajícími muži své doby, jejichž jména nám sice dnes většinou už nic neřeknou, ale tehdy byli jejich nositelé velkými autoritami napříč křesťanským světem – ať už to byl pozdější opat z Monte Cassina Desiderius, kardinál Humbert, biskup ze Silvy Candidy, kardinál Štěpán od Sv. Cecílie, clunijský mnich Anselm, či nejznámější z nich, sv. Petr Damiani.

Koncem listopadu se Štěpán X. na nějaký čas uchýlil do Monte Cassina a tam dokončil, co začal před svou volbou papežem – reformu komunity, kterou přiměl zříct se soukromého vlastnictví a žít v chudobě požadované sv. Benediktem. V únoru se vrátil do Říma, kde clunijskému opatu Hugovi potvrdil pro jeho opat-

ství všechny dřívější výsady a kde setrval až do synody, kterou svolal na 24. březen 1058. Přiměl při ní přísahat klérus a římský lid, aby po jeho smrti vyčkali s volbou nového papeže, dokud se nevrátí ze své mise k císařskému dvoru Hildebrand – především proto, že neznal výsledek jeho jednání s císařovnou Anežkou z Poitou.

Na první pohled možná zarážející požadavek, nicméně pramenící ze Štěpánovy předtuchy blížící se smrti. Jistý čas se totiž potýkal s vážnou nemocí, jež nakonec zvítězila 29. března – ve Florencii, přes kterou se ubíral ke svému bratru Bohumírovi, s jehož pomocí chtěl vymanit zpod císařského vlivu jak papežství, tak Itálii (hodlal bratra korunovat císařem). Hodně se přitom spekulovalo o tom, že mu na onen svět pomohl někdo z jeho nepřátel, které si nadělal svými reformami, postojí vůči německému vlivu či snahou dopřát bratrovi císařskou korunu a vládu nad Římem. Pravděpodobnost této eventualy je dosti vysoká.

Poslední uvedenou snahu už tedy nestihl přivést do zdárného konce, stejně jako nestihl urovnat spor s Konstantinopolí, tj. křesťanským Východem. Poselstvo, které tam pro tyto účely vyslal, se po zprávě o jeho smrti vrátilo nazpět.

Pochován byl v kostele sv. Reparaty, kde dnes místo něj stojí katedrála Santa Maria del Fiore. Jeho tělesné pozůstatky během let zmizely neznámo kam. Našel se jen jeho hrob během vykopávek – vedle oltáře sv. Zenobia. Identifikován byl podle nápisu a papežských insignií, jež byly do hrobu uloženy.

Na závěr dodejme, že někteří ze šlechticů, kteří přísahali Štěpánu X. vyčkat s volbou jeho nástupce na Hildebrandův návrat, svou přísahu porušili a protiprávně zvolili papežem biskupa Jana Mincia, jenž přijal jméno Benedikt X. Synoda ho později svrhla a na základě císařovna rozhodnutí, které jí vnukl biskup Hildebrand, zvolila papežem florentského biskupa Gerarda. Ten vstoupil do dějin jako Mikuláš II., další reformní papež. Proslavil se tím, že volbu papeže svěřil výhradně kolegiu kardinálů, přičemž římský lid a duchovní se šlechtou měli nadále nového Petrova nástupce jen akceptovat. Tiaru nakonec nosil na hlavě i Hildebrand coby sv. Řehoř VII., jeden z největších papežů vůbec.

Ukrajinská řeholnice byla oceněna za pomoc rodičům čelícím fatální prenatální diagnóze

Ukrajinská sestra Giustina, která byla 5. března 2025 oceněna Papežskou akademií pro život, zdůrazňuje, že žádný život není příliš krátký na to, aby nezanechal stopu ve světě. Její hospic pomáhá rodičům prožít každý možný okamžik s jejich dítětem, ať je jeho život jakkoli krátký.

V době, kdy se po celém světě vedou diskuse o hodnotě života a etických dilematech v moderní medicíně, byla ukrajinská řeholnice sestra Giustina Holha Holubets oceněna za svou neúnavnou práci s rodiči, kteří čelí devastujícím prenatálním diagnózám. Dne 5. března jí předseda Papežské akademie pro život, arcibiskup Vincenzo Paglia, udělil ocenění „Strážkyně života“ za její obětavé nasazení ve prospěch rodin, které se v okamžicích zoufalství mohou domnívat, že interrupce je jejich jediným východiskem.

Sestra Giustina působí jako klinická psychologka v Centru lékařské genetiky ve Lvově a zároveň je zakladatelkou a prezidentkou organizace *Huella de Vida*, průkopnického perinatálního hospice, který vznikl v roce 2017. Tato organizace se řídí mottem: „Nemohu dát tvému životu více dnů, ale mohu dát více života tvým dnům,“ a poskytuje perinatální paliativní péči rodinám, které se ocitly tváří v tvář těžkým a neléčitelným fetálním diagnózám.

Během tiskové konference v rámci Valného shromáždění Papežské akademie pro život, které se zabývalo tématem „Konec světa? Krize, odpovědnost, naděje“, sestra Giustina vášnivě hovořila o naléhavé potřebě změnit postoj společnosti k prenatální ztrátě dítěte. Zdůraznila, že prenatální diagnózy často vedou k ukončení těhotenství, což zkracuje lékařské statistiky tím, že snižuje počet zaznamenaných případů vrozených vad.

Sestra Giustina zdůraznila, že žádný život není příliš krátký na to, aby nezanechal stopu ve světě. Přístup hospice je založen na pomoci rodičům, aby si vážili každého momentu, který mohou se svým dítětem prožít. „I malá stopa může zanechat otisk na této zemi,“ řekla. „Naším posláním je posilovat rodiče, aby mohli pokračovat v těhotenství s láskou a vděčností za každý okamžik, který se svým dítětem prožijí.“

Sestra Giustina také upozornila na rozšířený nedostatek povědomí o prenatálním a perinatálním zármutku a litovala, že mnoho lidí neví, jak podpořit rodiny v těchto situacích. Aby tuto situaci změnila, organizace *Huella de Vida* propaguje 15. říjen jako celosvětový den povědomí o ztrátě těhotenství a úmrtí novorozenců.

„Pro nás je tento den příležitostí k vyzdvižení hodnoty i těch nejkratších životů. Je to den, kdy vzdáváme čest mateřství a otcovství. Večer zapalujeme svíčky na památku těchto malých duší a vytváříme vlnu světla po celém světě – vlnu vzpomínek, naděje a lásky,“ vysvětlila.

Poselství sestry Giustiny je jasné: i když medicína nenabízí řešení, láska zůstává. „Tam, kde «už se nedá nic dělat», je stále něco, co můžeme udělat: milovat – milovat až do konce.“

Zdroj: Zenit, převzato z www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

Obrácení „ateisty s tvrdou šíjí“

Bernard Nathanson (1926–2011), profesor na Cornell University, býval ateistou a jedním z nejhlasitějších zastánců potratů na světě. Tvrdošíjně usiloval o to, aby se potraty staly v USA legální, levné a dostupné. V roce 1968 spoluzakládal NARAL - National Abortion Rights Action League (Národní ligu boje za právo na potraty).

Nathanson stál v čele největší potratové kliniky v USA. Přiznal se k provedení až 75 000 potratů. Tento „ateista s tvrdou šíjí“ doznal zázračné proměny myšlení a srdce. V roce 1996 přijal křest v katolické církvi.

Rodný dům a škola

Bernardův otec, profesor-lékař a syn židovských emigrantů, se ještě jako student odvrátil od ortodoxního judaismu. V Boha nevěřil, věřil pouze v jakousi „vyšší sílu“. Právě on zanechal trvalou stopu na životě a osobnosti svého syna tím, že mu předal nihilistické postoje a přesvědčení. Chlapec vyrůstal v domácnosti, v níž se zvyky a obřady spjaté s židovskou vírou toliko uchovávaly, ovšem už nepraktikovaly. Rodiče vyslali svého syna do jedné z nejlepších škol v New Yorku (Columbia Grammar School), do které chodily děti z nejbohatších židovských rodin.

Profesor Bernard Nathanson, bývalý potratář (foto Open Media Ltd.)

Nathanson, jenž se zhlédl ve svém otci, zavrhl náboženství, neboť je považoval za neúčinnou a život ztěžující „kouli u nohy“. Navzdory svému bezvěrectví otec nutil mladého Bernarda navštěvovat třikrát týdně židovskou ortodoxní školu. Chlapec se tam učil z paměti židovské modlitby. Z této zkušenosti si odnesl přesvědčení, že židovské náboženství je přísné a nelítostné. „*Bůh mého dětství*“, vzpomínal po letech, „*mi připomínal ponurou, majestátní, vousatou postavu Mojžíše z Mi-*

chelangelovy sochy. Vidím ho, jak přihrbeně sedí a rozmýšlí nad mým osudem krátce před vynesením nezvratitelně odsuzujícího rozsudku. Takový byl Bůh v mém židovském náboženství - silný a strach nahánějící jako lev. Jak velké osvícení jsem získal, když jsem na vojně, kterou jsem strávil u letectva, z obyčejné frustrace a nudy začal docházet na večerní biblické kurzy! Tehdy jsem objevil, že Bůh Nového zákona je milující, chápavý, laskavý a vše odpouštějící lidem se zkroušenými srdci.“

V roce 1945 začal Nathanson studovat lékařskou fakultu na prestižní McGillově univerzitě. Během čtvrtého ročníku na něm svými přednáškami zanechal hluboký dojem profesor psychiatrie Karl Stern. Tehdy ještě nevěděl, že tento skvělý pedagog a slavný vědec se v roce 1943 obrátil na katolickou víru a proces své konverze popsal v knize *Sloup ohně*.

Démonický svět potratů

Na podzim roku 1945 poznal Bernard na univerzitním plese okouzující nevinou sedmnáctiletou dívku jménem Ruth. Oba mladí lidé se do sebe na první pohled zamilovali a trávili spolu stále více času, plánující svatbu. Idylku mladého páru překazilo náhle zjištění, že je Ruth v jiném stavu. Ani jeden to dítě nechtěl a rozhodli se je „dát pryč“. Hledali dlouho, až našli lékaře-potratáře, jenž ve své soukromé ordinaci tento zákrok potají a tehdy ještě ilegálně provedl. Když bylo dítě zabito, chovali se Bernard s Ruth jako spiklenci po hanebném zločinu, o němž se nesmí mluvit. Po letech Nathanson vzpomínal: „*Jsem si jist, že navzdory jejímu statečnému výrazu ve tváři, navzdory její loajalitě a lásce ke mně se v jakýchsi melancholických zákoutích její mysli rodily otázky: »Proč se se mnou neoženil? Proč jsme nemohli toto dítě mít? Proč jsem musela ohrozit svůj život a život svých budoucích dětí kvůli jeho pohodlí a studiu? Potrestá mě Bůh za to, co jsem provedla, a učiní mě neplodnou?«*“

Pro Bernarda nebyly v té době otázky náboženské povahy důležité. Dozrával v něm, jak sám přiznal, „*charakter židovského ateisty s tvrdou šíjí*“. Obával se pouze o Ruthin život a její schopnost родit v budoucnu. Brzy se však cesty dvojice mladých lidí rozešly. Tato zkušenost se pro Nathansona stala první etapou směřování do satanského světa potratů.

V polovině 60. let zakončil Bernard stáž na porodnickém a gynekologickém oddělení a stanul na startu báječně se rozvíjející kariéry. Měl nicméně již za sebou dvě nevydařená manželství, zničená, jak to sám popsal, „*egoismem, narcismem a neschopností milovat*“. Ve stejné době počal dítě se ženou, která ho velmi milovala. Prosila ho, aby jí dovolil toto dítě donosit a porodit. Jenže Nathanson byl neoblomný. Požádal svou milenkou, aby okamžitě podstoupila potrat, protože on si nemůže dovolit živit dítě. Pohrozil jí, že pokud tak neučiní, neožení se s ní. K tomu všemu jí nabídl, že sám provede potrat jejich dítěte. Jak řekl, tak učinil a odborně připravil vlastní dítě o život... Neměl přitom žádné výčitky svědomí, ba ani stín pochybnosti, že by udělal špatnou věc. Ve svém svědomí lékaře-potratáře měl jen pocit dobře vykonané práce.

Před provedením potratu se Nathanson zachoval stejně jako jiní lékaři, kteří neinformovali pacientku o nebezpečných důsledcích přerušení těhotenství. Po své konverzi napsal: „*Ukazuje se, že potrat může mít souvislost s rakovinou prsu, že tisíce žen se stalo následkem neprovedeného potratu neplodnými a že úmrtnost žen podstoupivších tento zákrok po 13. týdnu těhotenství je vyšší než jejich úmrtnost během porodu. Arogance lidí provozujících lékařskou praxi byla vždy vnímána jako nesnesitelný rys patřící jaksi k jejich profesi, ale nebetvárná domyšlivost lékařů zabývajících se aktivně potraty nepřestává dodnes udivovat. Na každých deset tisíc děvčat, jako byla Ruth, připadá jeden potratář: chladný, bez špetky svědomí, bez skrupulí, využívající svůj talent k hanebným cílům, poskvřňující svou etickou zodpovědnost a přesvědčující, nebo spíše svádějící ženy svým klidem lékaře a uklidňujícím professionalismem, aby se rozhodly pro vraždu. Není náhodou, že další krok v tomto perverzním zvrhávání lékařských dovedností probíhá tam, kde jsou lékaři pověřeni státem pomáhat - vždy*

ve jménu soucítění! – v aktu sebevraždy. Jak jinak by vypadal svět, kdyby se nějaký nerozvázný »odborník« na míru utrpení vyšplhal po hodině ukřižování po žebříku k Ježíši a dal mu napít bolehlavu...“

Taktika zavádění propotrátového zákona

V roce 1968 se stal Nathanson jedním ze zakladatelů National Abortion Rights Action League (NARAL), jež si kladla za cíl vydobýt legalizaci potratů v USA. Když byly potraty v roce 1970 legalizovány ve státě New York, dostal nabídku vést největší potratovou kliniku na světě. Bernard Nathanson přiznal svou zodpovědnost za 75 000 potratů. V jednom článku, napsaném nedlouho před svým obrácením (*Vyznání potratáře*), popsal taktiku, jakou použila NARAL, aby dosáhla zrušení všech zákonů omezujících potraty v USA a na celém světě. Je třeba mít na paměti, že v 60. letech se většina Američanů vyslovovala proti potratům. V průběhu pěti let přesvědčili „specialisté“ z NARAL prostřednictvím intenzivní reklamní kampaně Nejvyšší soud Spojených států amerických, aby v roce 1973 vydal rozhodnutí legalizující potraty na požádání a bez omezení do 24. týdne těhotenství. Teprve v roce 2022 Nejvyšší soud USA toto rozhodnutí zvrátil!

„Jak jsme to provedli? Důležité je pochopit taktiku, jakou jsme použili, poněvadž je i nadále používána v západních zemích k další liberalizaci potratového práva.“

Prvním krokem k úspěchu bylo přesvědčit média, že akceptace potratů je známkou osvíceného liberalismu. Zastánci potratů věděli, že kdyby se v této otázce uskutečnil průzkum veřejného mínění napříč společností, utrpěli by krutý debakl. Předkládali proto statistiky vzešlé z fiktivních průzkumů. Informovali média, že podle nejnovějších průzkumů souhlasí s potraty až 60 % Američanů. S rozmyslem přinášeli vyhaná čísla, že vinou ilegálních potratů umírá až 10 000 žen, přičemž ve skutečnosti jich bylo 200–250. Lobbisté rovněž tvrdili, že během jednoho kalendářního roku podstoupí ilegální potrat více než 1 milion žen, zatímco jich ve skutečnosti bylo něco kolem 100 000. Neustálé opakování velkých lží ve veřejných médiích přesvědčilo jejich konzumenty.

Tato propaganda se ukázala jako nadmíru účinná. Během pěti let se podařilo přesvědčit většinu společnosti, že je třeba potraty co nejrychleji zlegalizovat.

Dalším prvkem jejich taktiky byla hra na tzv. katolickou kartu. Propotrátoví činitelé v jednom kuse napadali katolickou církev a její „zpátečnické“ postoje, přičemž

„Němý výkřik“ je otrásvající filmový dokument ukazující na ultrazvuku průběh potratu (foto YouTube)

poukazovali na církevní hodnostáře jako na pokrytecké ničemy stavějící se proti potratům ve snaze omezit svobodu volby. Krmili média různými lžemi: „Všichni víme, že protivníky přerušování těhotenství jsou jediné kněží, zatímco katoličtí laici jsou v naprosté většině pro potraty.“ Tento motiv bez přestání opakovali.

Třetí praktikou užívanou lobbisty byla snaha učinit věrohodnou svou propagandu prostřednictvím blokování informací o vědeckých důkazech svědčících o tom, že lidský život se začíná početím: „Tvrdili jsme, že věda to nebude nikdy schopna prokázat, poněvadž to nespadá do její kompetence, ale do kompetence teologie a filosofie. Byla to kolosální lež, poněvadž fitologie [nauka o počátcích lidského života – pozn. red.] přináší nezvratitelné důkazy, že lidský život začíná v okamžiku početí a náleží mu tatáž ochrana, jakou požíváme my.“

Po letech Nathanson napsal: „Když se dnes vracím o pětadvacet let nazpět k tamté odpudivé hře, odehrávající se mezi těly těhotných žen a jejich zabíjených dětí, zaráží mě naprostá absence kriticismu vůči úkolu, který jsme si zadali, absolutní morální a duchovní prázdno ležící u samých základů tohoto děsivého záměru, naše skálopevné přesvědčení o vysoké morální úrovni našeho konání. Vždyť to, co jsme dělali, bylo po všech stránkách podlé! Proč jsme si nedokázali všimnout předstírané etiky a ničemnosti praktikujících lékařů, spoje-

ní té evidentní chtivosti s motivací zbavenou veškerého citu: beznadějně hlouposti samotného záměru s tupostí lidí, kteří se toho účastnili; kontrastu všech etických norem s nemoralností samotného aktu?!“

Proměna mysli a srdce

V roce 1973 se Nathanson stal primářem na porodnickém oddělení v nemocnici sv. Lukáše v New Yorku. Poprvé byl v této nemocnici instalován ultrasonograf, nejmodernější přístroj své doby, díky němuž bylo možné pozorovat a zkoumat plod v matčině lůně. Ultrasonograf otevřel před Bernardem nový svět. Takto na to vzpomínal: „Vůbec poprvé jsme mohli doopravdy spatřit lidský plod – měřit ho, pozorovat ho, prohlížet si ho a také s ním navázat vztah a zamilovat si ho. Záběry plodu na ultrasonografu zanechávají neuvěřitelně silný dojem na tom, kdo je sleduje.“

Po seznámení se s ultrasonografem změnil Nathanson radikálním způsobem svůj postoj vůči lidskému plodu. „Díky ultrasonografu jsme se mohli nejen přesvědčit, že plod je normálně fungujícím organismem, ale také měřit jeho životní funkce, vážit ho, stanovovat jeho stáří, pozorovat, jak polyká nebo jak vylučuje moč, vidět ho v bdělém stavu i jak spí, a sledovat rovněž, jak se pohybuje stejně cíleně jako novorozeně.“

Od tohoto okamžiku přestal být lékař přesvědčen o správnosti provádění potratů na požádání. Drasticky omezil počet „zámků“, které sám prováděl, vyloženě jen na případy, které podle něj byly opodstatněné z lékařského hlediska. Poslední potrat provedl v roce 1979.

Od roku 1984 si začal klást stále více otázek ohledně přerušování těhotenství. Provedl přece tolik potratů, nicméně bez toho, aby se nad nimi zamyslel, mechanicky, apaticky. Zaváděl lékařské nástroje do ženiny dělohy, zapínal motor a přístroj vysál jakýsi chuchvalec tkání. Zatoužil zvědět, co se v té chvíli skutečně děje. Poprosil proto svého přítele Jaye, jenž prováděl i dvacet potratů denně, aby během „zámků“ zapnul ultrasonograf a nahrál ho na videokazetu. Kolega to udělal velmi svědomitě. Když si pak záběry prohlédli ve střížně, zažili oba obrovský šok a Jay prohlásil, že už nikdy žádný potrat neprovede. „Byl to otrěs dotýkající se samých kořenů mé duše,“ napsal později Nathanson. Tehdy Bernard vůbec

poprvé uviděl, co se během potratu děje a čím ve skutečnosti je. Po profesionálním zpracování nahrávky vznikl film *The Silent Scream* (Němý výkřik). Je to filmový dokument otřesného zločinu vykonaného na nejnevinnější a nejbezbrannější bytosti na světě. Ukazuje dvanáctidenní dítě v lůně matky snažící se bránit před drticím nástrojem trhajícím ho na kousky a sacím přístrojem. Film byl poprvé promítnut 3. ledna 1985 na Floridě a jeho projekce vyvolala senzaci.

Liberálové spustili obrovský rámus, jelikož dokument představoval velké ohrožení propotratových sil. Liberální média se snažila o to, aby se tato pravda nedostala mezi širokou americkou veřejnost. Žádná z televizních stanic nechtěla tento film promítnout a ani neprodala vysílací čas pro reklamu hovořící pro volbu života. Byl to neklamný důkaz toho,

do jaké míry ovládli média lidé horující pro kulturu smrti.

Vědecká fakta otevřela Nathansonovo srdce: přijal nevyvratitelnou pravdu, že lidský život se začíná v okamžiku početí a že každý potrat je vraždou nevinné a bezbranné lidské bytosti. Lékař změnil svůj postoj k tématu potrat na základě vědeckého, nikoliv náboženského přesvědčení.

Cesta do katolické církve

Duchovní putování k víře v Boha bylo pro Bernarda Nathansona neobyčejně komplikované. Nejprve odhalil posvátnost lidského života od okamžiku početí až do přirozené smrti a teprve potom dospěl k víře v Boha. „*Nehledal jsem nic duchovního; mé touhy byly většinou pozemského a tělesného charakteru, mé záměry konkrétní a hmatatelné, snadno zpeněžitelné. Ba co hůř: k duchovním věcem jsem*

se stavěl pohrdavě, jak se slušelo na židovského ateistu s tvrdou šíjí,“ napsal později. Léta 1978–1988 byla pro Nathansona velice složitým obdobím. Výjimečně bolestným způsobem začal pociťovat důsledky svého hříšného života. „*Noc co noc jsem se*

Foto Jamiemoore / Dreamstime.com

budil ve čtyři nebo v pět ráno, hleděl jsem do tmy a čekal jsem, zda z jejího lůna vysvitne zpráva o tom, že mě nějaký neviditelný soud prohlásí nevinným. Po marném čekání jsem rozsvěcoval lampu na nočním stolku, vzal jsem do ruky nějakou knihu o hříchu a poněkolkáté jsem četl výňatky z »Vyznání« sv. Augustina a také knihy Dostojevského, Paula Tillicha, Kierkegaard, Niebuhra, dokonce i Lewise Mumforda a Walda Franka.“

Lékaře stále častěji napadaly sebevražedné myšlenky. Tiha spáchaných vin byla k nesnesení, zvláště pak vědomí provedení potratů tisíců nevinných dětí. Nathanson se pokoušel svou duchovní bolest a zoufalství léčit tisícími prostředky, alkoholem, odbornými příručkami, chozením k psychiatrovi, leč nic z toho nezabíralo. V té době se stále více angažoval v hnutí na ochranu lidského života. Jezdil po celých Spojených státech s přednáškami, psal knihy, zapojil se i do politického dění. Když se účastnil akcí pořádaných ochránci života, dával ostentativně najevo, že ho s nimi spojuje výhradně protest proti potratům a že se k víře v Boha staví s rezervou. Během těchto akcí a protestů před potratovými klinikami zakoušel atmosféru nezištnosti. Z tváří modlicích se lidí obkroužených kordony policistů vyzařovala opravdová láska. Ti lidé se neustále modlili a stejně tak neustále si připomínali zákaz používání násilí. Nathanson vyznal: „*Jednoduše mě zaskočila síla jejich lásky a modlitby: modlili se za nenarozené děti, za dezorientované a vystrašené matky, za lékaře a sestry pracující na klinice. Modlili se dokonce za policisty a média, která*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Mojžíš pravil Bohu: „Hle, já přijdu k synům Izraele a řeknu jim: »Posílá mě k vám Bůh vašich otců.« Když se zeptají: »Jaké je jeho jméno?« - co jim mám říci?“ Bůh pravil Mojžíšovi: „Já jsem, který jsem!“ A dodal: „Tak řekneš synům Izraele: »Ten, který jest, posílá mě k vám.«“ A ještě pravil Bůh Mojžíšovi: „Tak řekneš synům Izraele: »Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův, posílá mě k vám!« To je moje jméno na věky, to je můj název po všechna pokolení.“

2. čtení - 1 Kor 10,1-6.10-12

Chtěl bych vám, bratři, připomenout, že všichni naši praotcové byli pod oblakem, všichni prošli mořem, všichni přijali Mojžíšův křest v oblaku a v moři, všichni jedli stejný duchovní pokrm a všichni pili stejný duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázel, a tou skálou byl Kristus. Ale přesto se většina z nich Bohu nelíbila. Pomřeli na poušti.

Tyto věci se staly nám pro výstrahu, abychom netoužili po špatnostech, jako toužili oni. Ani nereptejte, jako někteří z nich reptali, a za to byli pobiti od anděla Zhoubce.

To se jim přihodilo jako výstražný příklad a bylo to napsáno jako poučení pro nás, kteří žijeme v době poslední. Když se tedy někdo domnívá, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl.

Evangelium - Lk 13,1-9

V té době přišli k Ježíšovi se zprávou o Galilejcích, jejichž krev smísil Pilát s krví jejich obětních zvířat. Řekl jim na to: „Myslíte, že ti Galilejci, když to musejí vytrpět, byli větší hříšníci než ostatní Galilejci? Ne, říkám vám; když se však neobráte, všichni podobně zahynete. Anebo oněch osmnáct, na které padla věž v Siloe a usmrtila je: myslíte, že byli větší viníci než ostatní obyvatelé Jeruzaléma? Ne, říkám vám; když se však neobráte, všichni právě tak zahynete.“ Vypravoval pak toto podobenství: „Jeden člověk měl na své vinici zasazený fíkovník a přišel na něm hledat ovoce, ale nic nenašel. Proto řekl vinaři:

»Hle, už tři léta přicházím hledat ovoce na tomto fíkovníku, a nic nenacházím. Poraz ho! Proč má zabírat půdu?«

On mu však odpověděl: »Pane, nech ho tu ještě tento rok. Okopám ho a pohnojím, snad příště ovoce ponese. Jestliže ne, dáš ho pak porazit.«“

demonstraci přenášela. Modlili se za sebe navzájem, ale nikdy za sebe samé. »Jak je to možné, že tito lidé mohou ze sebe tolik dávat, angažující se ve věci menšiny, která je nemá, neviditelná a neuzpůsobená vyjádřit jim svůj vděk,« dumal jsem.“

Příklad modlících se ochránců života způsobil, že Nathanson si začal poprvé v životě připouštět možnost Boží existence. Začal se zamýšlet nad existencí Boha, „který mě provedl všemi kruhy pekla jen kvůli tomu, aby mi ve své milosti ukázal cestu ke spáse a své milosrdenství. Ta myšlenka – přičítá se všem mým jistotám, jímž jsem byl věrný od svých devatenácti let – mi ukázala v jedné jediné chvíli mou minulost jako odporné bahno hříchu a zla, obvinila mě a uznala vinným ze závažných zločinů (...) a zároveň mi zázračným způsobem ukázala (...), že někdo před dvěma tisíci lety umřel za moje hříchy.“

Než se však vydal na duchovní pouť hledání Boha, začal Nathanson hlát autobiografie velkých katolických konvertitů, jako byli Malcolm Muggeridge, kardinál Newman, Graham Greene, C. S. Lewis či Walker Percy. Nejvíce se každopádně identifikoval s příběhem svého profesora Karla Sterna, jenž ve svém vlastním životopise *Sloup ohně* popsal svou duchovní anabázi do katolické církve. Nathanson se přiznal, že při každé lektuře této knihy měl co dělat, aby zadržel slzy: „Bylo mi určeno projít celou zeměkouli při hledání toho, bez něhož bych byl odsouzen. Nyní jsem však chytil lem jeho šatů v zoufalství, hrůze, v nebeském návalu nejvyšší možné potřeby. Mé myšlenky se znovu vracejí k hrdinovi mých studentských let Karlu Sternovi, jenž procházel duchovní proměnou právě v době, kdy mě formoval v umění poznávání lidské mysli, jejího řádu a jejích zdrojů. Hlavně se pak vracely ke slovům, která napsal svému bratrovi: »Není o čem pochybovat: utíkali jsme k němu, nebo před ním a on přitom celou tu dobu byl v centru všeho.«“

Nathanson si byl vědom, že velmi mnoho lidí z okruhu ochránců života se za něj modlí. Duchovní proměna u něj probíhala nenásilně, přirozeně, přinášela mu vnitřní úlevu a pokoj. Začal se setkávat s P. Johnem McCloskeyem, jenž se stal jeho duchovním vůdcem na stezkách víry. O svém rozhodnutí stát se katolíkem začal Bernard veřejně hovořit již v roce 1994. Křest přijal 9. prosince

Dar litości

Dva a půl měsíce před svou smrtí řekla Terezie z Lisieux své představené, jak by chtěla doplnit svůj životopis: „Napište, moje matko, zřetelně, že kdybych spáchala jakýkoliv možný zločin, zachovala bych si stejnou důvěru a jsem si vědoma, že množství mých urážek by bylo jako kapka vody, která spadne do rozpálené pece. Vypravujte pak příběh hřišnice, která zemřela láskou...“

Příběh, na který naráží, je epizoda z doby pouštních otců a je to zářný příklad mystického trojzvuku: velké viny, velké litości, velké milosti. Paešie a Markéta z Cortony jsou dvě duchovní sestry.

„Jednomu mladému děvčeti zemřeli rodiče a ono zůstalo samo jako sirotek. Myslelo nyní na to, zřídít pohostinství pro cizince a pouštní otce. Tak se stalo a ona přijímala cizince a sloužila pouštním otcům. Po čase spotřebovala své jmění a začaly pro ni zlé časy. Tu k ní přišli zkažení lidé a navedli ji ke zlým skutkům. Když se jí tedy dařilo špatně, oddala se smilstvu. Otcové to uslyšeli a byli velice zarmoucení, obrátili se na starého otce Jana a oznámili mu: »Slyšeli jsme o oné sestře, že se jí zle vede, a ona přesto, jak jen mohla, nám prokazovala lásku. Nyní bychom chtěli prokázat lásku jí a přijít jí na pomoc.“

Zajdi tedy k ní a podle moudrosti, kterou ti Bůh dal, se o ni postarej.« Otec Jan tedy šel k ní. (...) Posadil se k ní. Zadíval se jí do tváře a řekl: »Co odusužeš na Ježíši, že jsi zašla tak daleko?« Když to uslyšela, šla do sebe. Otec Jan nechal klesnout svou hlavu a dal se do pláče. Řekla mu: »Otče, proč pláčeš?« On na ni pohleděl, pak sklopil hlavu a plakal dále. Potom jí řekl: »Vidím, jak ti satan plivá do tváře, a nemám plakat?« Když to uslyšela, řekla: »Pomůže zde obrácení?« On odpověděl: »Ano.« Ona mu řekla: »Vezmi mě, kam chceš!« Odpověděl: »Pojď mě!« Zvedla se a následovala ho. Otcí napadlo, že nic nezařídila, ani neřekla nic o svém domě, a to ho udivilo. Když nyní přišli na poušť, bylo již pozdě večer. Připravil jí z písku polštář, udělal nad ní znamení kříže a řekl: »Vyspi se tady!« Pak si sám udělal opodál lůžko, pomodlil se své modlitby a uložil se k spánku. Kolem půlnoci se probudil a viděl, jak z nebe na ni sestupuje zářící světlo. A viděl, jak andělé odnášejí její duši vzhůru. Vstal a šel k ní. Když však viděl, že je mrtvá, vrhl se na tvář a vzýval Boha. A uslyšel, že jedna hodina jejího pokání byla vlídněji přijata než pokání mnohých, kteří je konají dlouhý čas, ale neukazují takový žár litości.“

Z Moudrosti otců

1996 v katedrále sv. Patrika v New Yorku z rukou kardinála J. O'Connora. Židovští přátelé se k jeho křtu stavěli se sympatiemi. Nathanson napsal: „Přijetím křtu doceňuji ještě více skutečnost, že přináležím ke kultuře, národu a tradici židů. Bude tomu tak pořád a já jsem na to hrdý.“ Od onoho dne se lékař dennodenně účastnil mše svaté, často se zpovídal, vedl život hluboké modlitby a coby vědec ve svých knihách, filmech a přednáškách na konferencích přinášel světu svědectví, že lidský život je tak svatý, jak svatý je Bůh – Dárce tohoto života, nikdo tudíž nemá právo ho někomu brát. Obrácení profesora Bernarda Nathansona, jenž se z předního světového potratáře a „ateisty s tvrdou šíjí“ stal horlivým katolíkem a předním ochráncem života

nenarozených dětí, patří dozajista k největším konverzím 20. století.

Když Nathanson zavítal 19. října 1996 do Polska, na tiskové konferenci konané ve Varšavě se obrátil na polské poslance: „Prosím vás, nečiňte žádný krok směrem k liberalizaci potratů! Dějiny vám to nikdy neodpustí. Chci vás varovat, abyste nedělali stejné chyby, jaké jsme dělali my v Americe. Hlasování o potratech bude současně hlasováním o eutanazii, zabíjení lidí starých, invalidních a terminálně nemocných kvůli genetickým experimentům, bude prvním krokem na šikmou plochu, na jejíž spodní části se nachází totální dehumanizace, údolí smrti.“

Z Trwajcie w miłości 5/2023 přeložil -lr- (Redakčně upraveno)

Spravedlivá společnost se nevytváří odstraněním těch, kteří nemají hlas

Ve Vatikánské bazilice se 8. března slavila významná shoda dvou událostí: 50. výročí zrodu Hnutí pro život a Jubileum dobrovolnictví ve světě. Během pouti, kterou podpořilo Hnutí pro život, prošli její účastníci Svatoúranou. Následnou mši sloužil kardinál Pietro Parolin. Papež František k této příležitosti poslal z nemocnice Gemelli, kde je hospitalizován od 14. února, poselství datované 5. března, které přečetl státní sekretář. Papež v něm připomněl dlouholetý závazek této organizace, který je „v souladu s církví“ a který „poukazuje na jinou projekci“, jež staví „do středu důstojnost člověka“ a upřednostňuje „ty, kteří jsou slabší“.

Počaté dítě představuje par excellence každého muže a ženu, kteří se nepočítají, kteří nemají žádný hlas. Postavit se na jeho obranu znamená být solidární se všemi zavrženými na světě. A pohled srdce, které v něm rozpoznává jednoho z nás, je hybnou pákou tohoto projektu.

Služba blízkosti

Papež František ve svém poselství uznává hodnotu služby poskytované Hnutím pro život, „jehož prvním výhonkem bylo Centrum pomoci životu (Centro di Aiuto alla Vita), které se zrodilo ve Florencii

v roce 1975“ z iniciativy Carla Casiniho. Jeho služba se pak rozšířila o *Case di Accoglienza* (Domovy přijetí), služby *SOS Vita* (SOS život), projekt *Gemma a Culle per la vita* (Kolébky pro život) a vyznačuje se stylem „blízkosti a sblížení s matkami, které se ocitly v obtížích kvůli těžkému nebo nečekanému těhotenství“, prováděným s „upřímností, láskou a houževnatostí, při zachování pravdy úzce spojené s láskou ke všem“. Z tohoto důvodu papež vyzval k „pokračování sociální ochrany mateřství a přijetí lidského života v každé jeho fázi“.

Kultura odpisu narůstá

„Ve světě, kde jsou mladí lidé citlivější k péči o stvoření,“ poznamenává papež, „se naopak rozšířila kultura odpisu.“ Proto je nutné angažovat se ve službě životu, „zvláště když je nejkřehčí a nejzranitelnější; protože je posvátný, stvořený Bohem pro velký a krásný osud“.

Protože spravedlivá společnost se nevytváří vyřazováním nechtěných nenarozených dětí, starých lidí, kteří již nejsou samostatní, nebo nevléčitelně nemocných.

Respektovat důstojnost člověka

Znamená to souhlas s životem, souhlas s civilizací lásky, s obnovou občanské společnosti, protože tak se ženy mo-

hou osvobodit od podmíněnosti, která je nutí přerušovat těhotenství.

Všem je totiž zřejmé, jak je dnešní společnost strukturována v kategoriích „vlastnit, dělat, vyrábět a jít se“. Vaše angažovanost, v souladu s angažovaností celé církve, ukazuje na jinou projekci, která staví do centra důstojnost člověka a upřednostňuje ty, kteří jsou slabší.

Sázka na ženy

Ve svém poselství Hnutí pro život papež František vybízí k „sázce na ženy, na jejich schopnost přijetí, velkorysost a odvahu“. Doufá, že se Centra pomoci životu (Centri di Aiuto alla Vita) stanou záchrannými body pro ty, kdo hledají podporu celého občanského a církevního společenství.

Děkuji vám za stránky naděje a něhy, které pomáháte zapisovat do knihy dějin a které zůstávají nesmazatelné: přinášíte a přinesou mnoho ovoce.

Na závěr textu papež František udělil své požehnání a každého člena Hnutí svěřil svatě Terezii z Kalkaty, duchovní předsedkyni Hnutí pro život ve světě.

Kardinál Parolin: „Nenechte se odradit při obraně života“

Před četbou papežova poselství vyzval kardinál Parolin k modlitbě za papežovo zdraví. Po přečtení Františkova textu nabídl své zamyšlení. Kardinál vyzval Hnutí pro život, aby bylo i nadále průvodcem žen a matek, jimž má zprostředkovat Ježíšovu blízkost, a aby se nenechalo odradit, protože „ten, který je život, vám dává život a dává vám ho v hojnosti“. Kardinál Parolin poté připomněl více než 270 000 dětí, kterým Hnutí pomohlo na svět, a vyzval jeho členy, aby vždy rozsévali dobro. Nakonec citoval zakladatele Carla Casiniho a zdůraznil, že obrana lidského života „je morální a občanskou povinností každého člověka“, že obrana rodiny prochází podporou života a že je třeba se postavit proti „kultuře smrti“; kultuře, která se projevuje „v praktikách, jako jsou potraty, eutanazie, a v mentalitě, která vidí život jako něco relativního, co lze zvolit nebo ukončit podle okolností“.

Benedetta Capelli, Vatikán

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html

(Redakčně upraveno)

Mše k 50. výročí založení Hnutí pro život ve Vatikánské bazilice

Chléb svaté Zity (14)

První týden práce jako komorné Zitě utekl jako voda. Ráno brzy vstávala a spát chodila pozdě v noci. Nejednou odbila na kostelní věži půlnoc, když se ukládala ke spánku. Ale byla šťastná. Práce ji naplňovala. Tak to říkala i Francesca, když se potkaly na nedělní mši. Francesca se radovala s ní, avšak bylo jí líto, že se nemohou vidat častěji.

„V neděli máš volno celý den, můžeme se projít do parku,“ navrhla Francesca a ihned ji chytila pod paži.

„Nevím, zda je to dobrý nápad,“ špitla Zita.

„Ale prosím tě. Nestydím se, že se s tebou přátelím, a co si myslí ostatní, to je mi jedno.“

Během procházky se jí Francesca svěřila, že se o ni začal ucházet mladík z otcovy výroby olivového oleje, šikovný muž, stará se o vývoz zboží.

„Tatínek je s ním velmi spokojený, protože se na něj může spolehnout, a mamince se také líbí. Rogero nemluví do větru, každé slovo váží a je zbožný.“

„To je nejdůležitější. Jak má muž v srdci Boha, bude dobrým manželem i otcem. Z celého srdce ti to přeji,“ stiskla jí Zita dlaň. „Už jste si dohodli termín svatby?“

Francesca zakroutila hlavou. „Zatím jsem se shodli jen na tom, že by to mohlo být v létě.“

„Ani se nenaděješ a léto je tu. Měla bych si pospíšet, abych ti stihla ušít ubrus. A vyšiji ti nějaký pěkný vzor.“ Zita se zasnila.

Kdybych se měla vdávat, určitě bych měla radost z bílého ubrusu vyšivaného zlatou nebo stříbrnou nití. Prostírala bych jej na stůl během svátků, ale nikomu bych ho nesvěřila, sama bych se o jeho čistotu postarala. Ach, co to dělám? Sním o svatbě! Jako bych zapomněla, že jsem se dala do služby. Kdeže! Zito, prober se, plísnila se v duchu.

Francesca se zasmála. „Neboj se, když se rozhodnu vdávat, určitě se to dozvíš první. Škoda, že ses tak zapracovala u Fatinelliových, hned bych si tě vzala k sobě. Tatínek se rozhodl, že nám koupí dům. Možná ho znáš, stojí naproti kostela sva-

tého Michaela. Kdysi v něm žila zámožná rodina Rossiových, kterou od pradávna živila mincovna. Nyní ji vede jejich syn.“

„A proč je nyní prázdný?“ vyptávala se Zita.

„Když se starý pán odebral na věčnost, syn vzal matku k sobě. Jeho dům stojí hned vedle mincovny.“

Zvony na kostelní věži se rozezvučely a ohlašovaly poledne. I když se oběma děvčatům procházka líbila, musely se rozloučit.

„Kdybych k sobě mohla nastěhovat rodiče, hned bych tak učinila,“ povzdychla si Zita v srdci. Při posledním setkání viděla, že oba rodiče zestárlí.

Ve sladké vzpomínce na otce i matku vešla do dvora. „Hele ji, nese se jak páv. Aby ne, když se drží pod paži se slečinkou z bohaté rodiny! Copak, komorná, míříš výš?“ Rebecca se děsivě rozesmála.

Zita jí neodpověděla. Nemělo by to smysl.

„Kdybys byla pokornější, sama bys uznala, že se na to místo vůbec nehodíš,“ pokračovala Rebecca, ale Zitu ani tak nevyprovokovala.

„Máš pravdu, v domě je víc děvčat, která by se hodila na místo komorné. Jsou mladší, šikovnější a možná i vzdělanější. Vždyť ona se musela dokonce učit vařit! Ubožačka, ani toto si z domu nepřinesla!“ podpořila Rebeccu služka starající se o drůbež.

„Samozřejmě že mám pravdu. Vždyť to říkají i ženy z jiných domů. Kdoví, čím Fatinelliovou oklamala, že jí tak slepě důvěruje,“ provokovala dál Rebecca.

Zita zastavila. „Před chvílí jste vyšly z kostela a už pomlouváte. Nestydíte se?“

„Svěťice! Neumíš nic jiného než se ohánět kostelem. Pojďme, nebo mi vezme chuť k jídlu a dnes máme pečené kuřátko,“ olizla se Rebecca.

Zitu naopak chuť na jídlo přešla. Ale hned v srdci prosila Boha, aby oběma služkám odpustil pomluvy.

Tiše vešla do své komůrky a posadila se na postel. Na Rebeccu ani ostatní se nezlobila, ale bylo jí těch klevetných jazy-

ků líto. Na dveře kdosi zaklepal. Vyskočila a otevřela.

„Přinesla jsem ti oběd. Slyšela jsem, co ti Rebecca říkala.“ Marisa jí podala tác s obědem.

„Nic se nestalo. Nedokázala včas zastavit jazyk,“ usmála se Zita a poděkovala.

Oběd byl chutný, ale Tělo Páně, které přijme i na odpolední mši, má jinou, lahodnější chuť.

Přes týden vstávala každý den zároveň s kokrháním kohouta. Seskočila z postele a hned si klekla před kříž, aby se pomodlila. Když se jí podařilo přijít do kostela dřív, než ho kostelník otevřel, klekla si na práh před těžká dubová vrata a modlila se. Nedokázala by jen tak postávat. I když plnila své povinnosti a její ruce pracovaly, srdce a mysl měla u Ježíše. A on jí odplácel milostmi. Proto se vždy cítila být milovaná, radostná a své pocity přenášela na ostatní. Každý pátek se vyzpovídala a všechna kázání pozorně poslouchala, ba častokrát byla celý den myslí právě u knězových slov a přemýšlela nad nimi.

„Nelíbí se mi, že Zita neustále utíká do kostela.“ Pan Fatinelli odstoupil od okna. „Nemám nic proti zbožnosti, ale Zita to přehání.“

Guglielmo Fatinelli byl bohabojný muž, plnil si všechny křesťanské povinnosti, ale Zita se mu jevila až příliš zbožná. Nechtěl, aby to přenesla na děti. Co by bylo s hedvábním a podnikáním, kdyby se Pagano rozhodl vstoupit do kláštera? Anebo kdyby si Isabella místo svatebních šatů oblékla řeholní hábit?

„Jsi zaujatý. Nedělá nic špatného, jen je zbožná,“ zastávala se jí paní Bianca.

„Jen aby tím něco nemaskovala. Kdoví, jestli chodí opravdu do kostela,“ zabručel.

Nedávno náhodou zaslechl rozhovor služek, které nenechaly na Zitě nit suchou. Nejdřív chtěl zakročít, ale pak to nechal být. A když mu potom Rebecca přímo do očí řekla, že Zita na práci komorné nestačí, místo toho, aby ji potrestal, uložil si její slova do mysli. A od té doby kdy chodí, sleduje Zitu, co dělá.

„Zbytečně se rozčiluješ. Nebojíš se Boha, že takto smýšlíš?“ kárala ho manželka.

Její slova ho zasáhla. Naštvaně mávl rukou a vyběhl z domu. Radši půjde do výroby, než aby musel poslouchat ódy na Zitu.

Máš pravdu, její svatouškovství bije do očí, začal k němu v duchu hovořit jakýsi hlas. Udělal jsi z ubožáčky téměř královnu, a to jen proto, že kudy chodí, tam se modlí. Zbožnost není všechno! Kdoví, co se za tím ukrývá. Vždyť nemá ani pořádné vzdělání, přišla chudá jak kostelní myš, dal jsi jí přístřeší, a jak se ti odvděčila? Útočil na něj lstivý nepřítel.

Nikdo ze služebnictva ji nemá rád, každého otravuje svou kázní. Dokdy to budeš trpět? Dokud nepromění tvůj palác na klášter? Zlověstný hlas pokračoval.

Marně se ho snažil odehnat, nic nepomáhalo. Nevítaný návštěvník se na něj nalepil a nemínil se vzdát. Dopředu věděl, že to má vyhrané, i když se Guglielmo Fatinelli tvářil, jako by byl hluchý.

Na dvoře výroby stály dřevěné vozíky se zámotky přivezenými před hodinou. Pohled na nové zboží mu vyvolal úsměv na tváři. Když se všechny zámotky zpracují, bude mít dobrý zisk. Už nyní má tolik objednávek, že se všichni mají co ohánět. Při pomýšlení nad výdělkem se mu nálada zlepšila.

Stačilo však, aby se vrátil do paláce a zahlédl Zitu, a jeho dobrá nálada se ihned ocitla na bodu mrazu.

Zita připravovala v salónu stůl na večeri a domácí pán přišel zrovna ve chvíli, kdy se jí mísa vysmekla z rukou.

„Nemehlo, nemůžeš dávat pozor?“ vykřikl, až paní Bianca poskočila.

„Prosím o odpuštění, vysmekla se mi,“ zatřásl se Zitě hlas.

„Och, to tvoje pokorné prošení o odpuštění. Už to s tou zbožností přeháníš! Všichni tě mají dost!“ zakřičel.

Paní Bianca se nevěřicně podívala na manžela. Takový výbuch od něj ještě nezažila. „Guglielmo!“ napomenula ho.

„Copak nemám pravdu? Otec ji sem přivedl jenom proto, že nevěděl, co si s ní počít. Kdybych se nad ní neslitoval, kdoví, jak by skončila. A takto se nám odměňuje? Rozbívá náš majetek? Když si uvědomím, kolik námahy jsme vynaložili, abychom ji polidštili...“ znechuceně mávl rukou.

Manželka na něj přísně pohlédla. „Nepoznávám tě, Guglielmo, co to do tebe vjelo?“

„Otevřely se mi oči,“ odsekl. „Zaplatili jsme jí školu, aby se čemusi přiučila, ale jasně jsi mohla vidět, že to byly zbytečně vyhozené peníze. Vždy zůstane hloupým vesnickým děvčetem. Takovou komornou najdeme na každém kroku a určitě šikovnější,“ zadíval se upřeně na Zitu. Ta stála zkamenělá u stolu se střepey v dlaních.

„Co na mě hledíš jako na ducha? Kliď se odtud a nechod' mi už na oči!“ Vyhodil ji ze salónu!

Zita vyšla beze slov ven. Došla na dvůr, vysypala střepey do koše na odpadky a se slzami v očích se ukryla ve své komůrce.

Poklekla před kříž a prosila o odpuštění, že si nevážila majetku chleboďarců, když rozbila mísu.

„Nedivím se, že se pan Guglielmo na mě zlobil. Dobrý Bože, prosím odpuť mi, slibuji, že se polepším,“ šeptala.

Ani ji nenapadlo, že by se měla hněvat na domácího pána, i když jí nepěkně nadával. Potom se pomodlila za zdraví těla i duše rodičů, chleboďarců a ostatních s vírou, že pan Guglielmo bude zítra milejší.

10. KAPITOLA

Pan Fatinelli má úraz

Zita se ráno vytratila z domu a spěchala na mši. I dnes chtěla začít den s Bohem. Po svatém přijímání mu obětovala všechnu svou dnešní práci, slova i skutky.

Když se vrátila ze mše, hned začala prostírat stůl ke snídani. Dávala pozor, aby něco nerozbila. Každý předmět brala do rukou jako nejsvětější relikvii a opatrně jej kladla na stůl.

Potom šla do kuchyně. Marisa právě dokončila jídlo. Zita vzala podnos s připravenými pokrmy a opatrnými kroky se přesouvala do salónu.

„Dobré ráno!“ Za stůl se posadila usmívající se paní Bianca.

„Požehnané ráno, milostivá paní,“ pozdravila Zita a nalila jí vařící vodu do hrnečku s citrónovou šťávou.

„Guglielmo,“ usmála se paní Bianca na vcházejícího manžela, „jak ses vyspal?“

„Velmi dobře,“ odpověděl vesele, ale když spatřil Zitu, úsměv mu zmrzl.

„Jdu do práce, nebudu jíst.“ A vzdálil se od stoličky, ani si na ni nesedl.

„S prázdným žaludkem toho moc neuděláš,“ odpověděla mu v dobrém manželka, ale přilila tím olej do ohně.

„Ani bych neřekl. Zita se postí často, a přesto je nešikovná!“ A s výsměchem opustil salón.

„Nevím, co s ním je. Takový přece nikdy nebyl,“ vzdychla paní Bianca.

Zita mlčela. Nesluší se, aby radila vznešené paní, a nakonec vlastně byla sama pánovou proměnou bolestně zasažená.

„Doprovod' děti do školy a cestou se zastav u mastičkáře. Dones něco na bolest hlavy.“ Paní Fatinelliová si přitiskla prsty na spánky.

„Dobře, milostivá paní.“ Zita se uklonila a odešla vzbudit děti.

Pagano i Isabella pořádně vyrostli. Už to nejsou malé děti, pousmála se, když nakoukla do chlapcova pokoje. Brzy vyrostou tak, že už mě nebudou potřebovat. Isabella se vdá a Pagano se určitě zapojí do domácího podniku.

Pan Fantinelli se zastavil u služebnictva. Prikázal stájníkovi, aby šel ke kováři a dal koně nově okovat. Potom zamířil do kuchyně.

„Mariso, dej mi chléb a sýr,“ zavrčel.

Kuchařka na něj udiveně pohlédla. Ještě nikdy nevstoupil do kuchyně, chodila za ní jen paní, a to také jen proto, aby rozdala příkazy, a ne aby tu jedla.

„Co se na mě tak díváš? Copak jsi zapomněla, co je tvou povinností?“ osopil se na ni. „Od té doby, co je tu Zita, je všechno vzhůru nohama. Už ani pořádně najíst nedostanu.“ Vyrhl Marise chléb z ruky a hladově se do něj zakousl.

„Doufám, že vás Zita svou nešikovností všechny nenakazila,“ dodal a vyšel z kuchyně.

„Dnes mám skutečně špatný den,“ zanařoval, když zahlédl Zitu a děti, jak vycházejí z domu. Ale ovládl se, k dětem vlídně promluvil a nakázal, aby dávaly ve škole pozor.

„Tatínek je nějaký divný,“ prohodila Isabella.

„Asi je na tebe stále našťvaný, že jsi rozbila mísu,“ pohlédl Pagano na Zitu. „Maminka se tě zastávala, ale tatínek říkal, že se přetvařuješ, že jsi úlisná pámbičkářka a horlivost i zápal pro modlitbu jen na nás hraješ.“

„Ano,“ přikývla Isabella, „i to, že jsi falešná, jen na svou práci jsi hrdá a pyšně o tom každému vyprávíš.“

Zita neřikala nic, jen v nitru vzdychala. Kde se v pánovi vzalo takové zlo?

Doprovodila děti do školy, pohladila je a něžně jim připomněla, aby nezapomněly, co jim tatínek nakázal, a dobře se učily. Potom, aby to nikdo neviděl, si rychle setřela slzy, které se jí draly do očí, a seběhla dolů na hlavní ulici k mastičkáři.

„Na bolest hlavy mám vynikající mastičku z eukalyptu,“ podával jí pan Maso ni krabičku.

Zita mu ji zaplatila, dala si ji do kapsy sukně, a i když už ráno byla na mši, znovu zabočila do chrámu.

Poklekla před obrazem Boží Rodičky a v myslí jí žalovala. Po chvíli zvedla hlavu a podívala se do hlubokých něžných očí. Okamžitě pocítila úlevu. Věděla, že se už nemusí trápit. Pohled na Mariiny safírové oči jí napověděl, aby své trápení spojila s utrpením Pána. Je to jen další zkouška, kterou na ni Bůh seslal.

(Pokračování)

Přeložila -mv- (Redakčně upraveno)

Popelec nás vrací do reality...

- dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

Tak se odvíjí postní cesta k Velikonočním, mezi *pamětí* naší křehkosti a *nadějí*, že na konci cesty na nás bude čekat Vzkříšený.

Především *se rozpomeňme*. Popelec přijímáme tak, že skloníme hlavu dolů, jako bychom se chtěli podívat sami na sebe, podívat se do svého nitra. Popelec nám totiž pomáhá uvědomit si křehkost a nepatrnost našeho života: jsme prach, z prachu jsme byli stvořeni a v prach se obrátíme. A je tolik okamžiků, kdy si při pohledu na svůj osobní život nebo na skutečnost, která nás obklopuje, uvědomíme, že „jako stín jde člověk životem, zbytečně se vzrušuje, hromadí, a neví, pro koho“ (Ž 39,7).

Tomu nás učí především zkušenost křehkosti, kterou zakoušíme ve své únavě, ve slabostech, s nimiž se musíme vyrovnávat, ve strachu, který v nás přebývá, v neúspěších, které nás vnitřně spalují, v prchavosti našich snů, v uvědomění si, jak pomíjivě jsou věci, které vlastníme. Jsme stvořeni z popela a hlíny, dotýkáme se křehkosti ve zkušenosti s nemocí, v chudobě, v utrpení, které někdy náhle dolehne na nás a naše rodiny. A také si uvědomujeme, že jsme křehcí, když jsme ve společenském a politickém životě naší doby vystaveni „jemným částicím prachu“, které znečišťují svět: ideologické opozici, logice zneužití moci, návratu starých identitárních ideologií, které teoretizují o vyrazení druhých, vykořisťování zdrojů země, násilí ve všech jeho podobách a válkách mezi národy. To vše je „toxický prach“, který zahaluje vzduch na naší planetě a brání mírovému soužití, zatím-

co v nás denně narůstá nejistota a strach z budoucnosti.

A konečně nám tento stav křehkosti připomíná drama smrti, které se v našich společnostech vnějšího zdání snažíme různými způsoby vymítat, a dokonce vytěšňovat na okraj našich jazykových projevů, ale které se nám vnucuje jako skutečnost, s níž musíme počítat, jako znamení nejistoty a pomíjivosti našich životů.

A tak nám popelec navzdory maskám, které nosíme, a umně vytvářeným iluzím, které nás mají často rozptýlit, připomíná, kdo jsme. To nám prospívá. Uvádí nás to do správných dimenzí, otupuje drsnost našich narcisismů, vrací nás to do reality, činí nás to pokornějšími a přístupnějšími jednoho druhému: nikdo z nás není Bůh, všichni jsme na cestě.

Postní doba je však také výzvou k tomu, abychom v sobě znovu zažehli *naději*. Jestliže popelec přijímáme se skloněnou hlavou, abychom se upamatovali na to, kým jsme, postní doba nás nechce nechat se sklopenou hlavou, ale naopak nás vybízí, abychom pozvedli hlavu k tomu, který povstává z propasti smrti a vytahuje i nás z popela hříchu a smrti do slávy věčného života.

Popelec nám pak připomíná *naději*, k níž jsme povoláni, protože Ježíš, Boží Syn, se smísil s prachem země a vyzdvihl jej do nebe. A do hlubin prachu sestoupil, aby za nás zemřel a smířil nás s Otcem, jak jsme slyšeli od apoštola Pavla: „S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha.“ (2 Kor 5,21)

To je, bratři a sestry, *naděje*, která ožívuje popel, jímž jsme. Bez této *naděje* jsme odsouzeni k pasivnímu snášení slabosti našeho lidského údělu a zvláště tváří v tvář zkušenosti smrti propadáme smutku a opuštěnosti a nakonec uvažujeme jako poštelci: „Krátký a bidný je náš život, proti smrti nemá člověk léku, (...) tělo se promění v popel a duch se rozptýlí jak lehoučký vánek.“ (Mdr 2,1-3) Velikonoční *naděje*, k níž směřujeme, nás naopak podepírá v naší křehkosti, ujišťuje nás o Božím odpuštění, a i když jsme zahaleni popelem hříchu, otevírá nás radostnému vyznání života: „Ale já vím, že můj Obhájce žije a jako poslední vstane na zemi.“ (Job 19,25) Pamatujme na to: „Člověk je prach a v prach se obrátí, ale v Božích očích je to prach vzácný, protože Bůh stvořil člověka a určil ho k nesmrtnosti.“ (Benedikt XVI., *generální audience*, 17. února 2010)

Bratři a sestry, s popelcem na hlavě krácejme vstříc velikonoční *naději*. Obráťme se k Bohu, vraťme se k němu celým svým srdcem (srov. JI 2,12), postavme ho opět do středu svého života, aby paměť toho, čím jsme – křehcí a smrtelní jako popel rozptýlený ve větru –, byla konečně prozářena *nadějí* Zmrtvýchvstalého. A nasměrujme k němu své životy, abychom se stali znamením *naděje* pro svět: Z almužny se učme vycházet ze sebe, abychom sdíleli potřeby druhých a živili *naději* na spravedlivější svět; z modlitby se učme objevovat sami sebe jakožto ty, kdo potřebují Boha, nebo, jak říkal Jacques Maritain, „žebrají o nebe“, abychom živili *naději*, že v naší křehkosti a na konci naší pozemské pouti nás čeká Otec s otevřenou náručí; z postu se učme, že nežijeme jen proto, abychom uspokojili své potřeby, ale že hladovíme po lásce a pravdě, a jen láska k Bohu a k sobě navzájem nás může skutečně nasytit a dát nám *naději* na lepší budoucnost.

Kéž nás vždy provází jistota, že od chvíle, kdy Bůh přišel do popela světa, „dějiny země jsou dějinami nebe. Bůh a člověk jsou spojeni jediným osudem“ (C. Carretto, *Il deserto nella città*, Řím 1986, 55), a on navždy smete popel smrti, aby nás rozzářil novým životem.

S touto *nadějí* v srdci se vydejme na cestu. A nechme se smířit s Bohem.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Pondělí 24. 3. 2025

6:05 Biblická studna: S Petrem Pokorným **7:10** Benefiční koncert – Martin Chodúr a Ostravský dětský sbor z kostela sv. Václava v Ostravě **8:25** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Romové v Unii, Romové na Moravě **9:30** Outdoor Films se Zdeňkem Chvojem: Severní a jižní pól v 70. letech **10:55** 800 let Sekulárního řádu svatého Františka **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Můj Ararat: Ať je požehnán navěky! **13:20** Harfa Noemova: A. Dvořák – Te Deum **13:40** V pohorách po horách: Ostrá v pohorí Velká Fatra **14:00** Sýrie – Není to konec **14:30** Noční univerzita: Marek „Maara“ Holeček – Dotknout se nebe **16:00** Plastový oceán **17:35** Vezmi a čti: Březen 2025 [P] **18:00** Sedmihlásky (65. díl): Já su malý dráteníček **18:05** Příběhy Starého Zákona: Pomazání Davida za krále **18:11** Zmknutí na východě **18:40** Jitka Šuranská na Mohelnickém dostavníku **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Co nám říká erotika **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Martina a Ján [P] **20:35** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **20:50** Můj chrám: Josef Bazala, senátor, v kostele Svatého Ducha, Staré Město **21:10** S chutí přes práh: Kongregace Školských sester de Notre Dame v Hradci Králové **21:30** Moudrost mnichů: Samostatnost **21:50** K jádru věci: S Tomášem Halíkem **22:50** Expedice – ptáci Třeboňsko **23:15** V souvislostech **23:40** Christafari: Slezská Lilie 2017 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 25. 3. 2025

6:05 Biblická studna: S Jiřím Benešem **7:10** Milovat až do zapomnění **8:00** Buon giorno s Františkem **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** Dobrá obec Dobrá **10:00** Noční univerzita: Společenství – živá zkušenost Božího jednání **11:10** V pohorách po horách: Moravský kras – Dražanská vrchovina **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Dokořán: S Petrou Procházkovou **13:35** MIRI – DIRI **14:00** Jsem N: Vytrvalost **14:15** Když bolí tělo: Nádorová onemocnění prsu **15:20** Nic než národopis **16:05** Muzikanti, hrajte: Bojané – vzpomínkový pořad (o historii muziky) **17:15** Krasňany **18:00** Sedmihlásky (65. díl): Já su malý dráteníček **18:05** Příběhy Starého zákona: David a Goliáš **18:10** Cirkus Noeland (14. díl): Roberto, Kekulín a Noemova archa **18:30** Podoby Juraje Thurzy **18:55** Příroda kolem nás: Dančí říje na Vysočině. Natura 2000. [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Na startu [P] **21:30** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Rozmluva se Samařankou (Jan 4,5–42) **22:10** Terra Santa News: 19. 3. 2025 **22:30** Má vlast: Svatý Hostýn **23:40** Svědectví života – Attila **0:10** Výpravy do divočiny: Prales zítřka **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 26. 3. 2025

6:05 Biblická studna: S Pavlem Hoškem **7:10** Múzy církevních škol: Střední škola svaté Anežky České Odry **7:30** Noční univerzita: Marek „Maara“ Holeček – Dotknout se nebe **8:20** Absolventi: Anton Jablonický **8:45** Viděli jsme **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** Jak potkávat svět: S P. Ladislavem Heryánem SDB **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Mezi pražci: Březen 2025 **13:35** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Běh 100 km: Moravský Krumlov – Údolí

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Rokytné – Třebíč **14:00** VUS Ondráš a SĽUK: MFF Strážnice 2019 **15:40** Poutníci času: S Lê Văn Quyětem **16:05** Martina a Ján **16:35** Dokořán: S Michealem Kocábem **17:20** V pohorách po horách: Kelčský Javorník v Hostýnských vrších **17:30** Terra Santa News: 26. 3. 2025 [P] **18:00** Sedmihlásky (65. díl): Já su malý dráteníček **18:05** Příběhy Starého zákona: David a Saul **18:11** Cirkus Noeland (9. díl): Roberto, Kekulín a karneval **18:35** Strýček Emu **18:50** Dědek a jeho kreslený svět: Dejte mu moc a zblbne **19:00** Adorace: S mladými [L] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Nebojte se... Ptejte se kněze [L] **21:05** Moudrost mnichů: Autorita otce **21:20** Noční univerzita: O radosti, víře a riziku při evangelizaci [P] **22:15** Vezmi a čti: Březen 2025 **22:30** Koncert chval SBM: Pozořice, kostel Nanebevzetí Panny Marie **0:05** Generální audience papeže Františka **0:30** Příběhy odvahy a víry: Můj Ararat: Ať je požehnán navěky! **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 27. 3. 2025

6:05 Biblická studna **7:05** Cesta k pěstounství: Podpora odborníků **7:10** Kalvária Nitrianské Pravno **7:50** Terra Santa News: 26. 3. 2025 **8:10** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Rozmluva se Samařankou (Jan 4,5–42) **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Desatero řemesel – Poniklá **9:30** K jádru věci: S Tomášem Halíkem **10:30** Veselo v Žilinském kraji **11:00** Zambijský Bambo **11:30** Živě s Noe: S P. Markem Dundou [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Viděli jsme [P] **12:50** Hlubinami vesmíru s dr. Soňou Ehlerovou: Galaxie a mezihvězdná hmota, 1. díl **13:30** Můj chrám: Pavel Bratinka, disident a politik, kostel sv. Václava v Praze-Dejvicích **14:00** Štěpánka Balcarová Quartet: Emotions: Podzimní festival duchovní hudby 2023 **15:00** Generální audience papeže Františka **15:20** Výpravy do divočiny: Antarktida a život v ní **16:25** Přehrada Kružberk 1957–2017: Videodokument o rekonstrukci vodního díla **16:45** S chutí přes práh: Společnost Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Paul **17:05** Dokořán: S Petrou Procházkovou **18:00** Sedmihlásky (65. díl): Já su malý dráteníček **18:05** Příběhy Starého zákona: David a Batšeba **18:10** Ovečky: 4. neděle postní **18:35** Poutníci času: S Petrem Horálkem **18:50** Voda pre Madagaskar [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Cvrlikání SPECIÁL: Spirituál kvintet **21:30** Moudrost mnichů: Ideál matky **21:45** Magazín Mary's Meals **22:10** Pod lampou [P] **0:15** Petrkov 13 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 28. 3. 2025

6:05 Biblická studna: S Marií Pitterovou **OP 7:10** Chlapi na hoře **7:35** Noční univerzita: PhDr. Jan Hábl, Ph.D. – O kráse a kouzlu Komenského Labyrintu **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Martina a Ján **9:45** Duchovní krajina Novohradských hor: Cetviny **10:15** V pohorách po horách: Krajinou břidelice – Nizký Jeseník **10:25** ARTBITR – Kulturní maga-

zín **10:45** Živě s Noe [L] **11:00** Mše svatá z baziliky sv. Jana v Lateránu: Národní pouť do Říma 2025 [L] **12:30** Přejeme si... [P] **12:45** Viděli jsme [P] **12:55** Svatý Jan Neumann **14:00** Za obzorem: Hry Komenského očima režiséřky Hany Mikoláškové **14:25** Daruj písničku **15:30** Studio Poutníci naděje [L] **16:00** Křížová cesta: Řím, bazilika sv. Pavla za hradbami [L] **17:00** Zřím Řím **17:20** Je to dílo Boží: 30 let od navrácení nemocnice pod Petřínem **18:00** Sedmihlásky (65. díl): Já su malý dráteníček **18:05** Příběhy Starého zákona: Král Šalamoun **18:15** Island – Napříč ledovou pustinou **18:45** Zrnka naděje [P] **19:00** Zprávy z Říma [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Poutníci naděje – živě z Říma [L] **21:10** Labyrint světa: Na motivy Jana Ámose Komenského **22:30** Germán Lopéz a Antonio Toledo na Folkových prázdninách **23:00** Jeden hrnek naděje **23:20** Tajemství ledu **23:55** V pohorách po horách: Ruprechtický Špičák **0:00** Nebojte se... Ptejte se kněze **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 29. 3. 2025

6:05 Biblická studna: S Danielem Ženatým **7:05** Jsem N: Odpuštění **7:20** Na startu **7:50** Sedmihlásky (65. díl): Já su malý dráteníček **7:55** Cirkus Noeland (14. díl): Roberto, Kekulín a Noemova archa **8:15** Kaplani naděje: Michal Hrnčiarik **8:25** Ovečky: 4. neděle postní **8:45** Strýček Emu **9:00** Audience v rámci Národní pouti 2025: Národní pouť do Říma 2025 [L] **10:10** Viděli jsme **10:15** Zprávy z Říma **10:30** Madagaskar **10:55** Vezmi a čti: Březen 2025 **11:10** Turiec, region magických vod **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:05** Toulky po Slovensku – Kremnica **14:30** Studio Poutníci naděje [L] **15:00** Mše svatá z baziliky sv. Petra: Národní pouť do Říma 2025 [L] **16:35** Carlo Acutis – Ajják Boží: Štramberk, kostel sv. Jana Nepomuckého **17:35** Na Cyrilometodějské stezce: Bunč – Velehrad **18:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: 4. neděle postní [P] **18:20** Příběhy odvahy a víry: Otec a syn: A Bůh řekl Abrahámovi... **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Outdoor Films [P] **21:35** Zprávy z Říma [P] **21:50** Dědek a jeho kreslený svět: Zamilování mimoni **22:00** The Chosen II. (1. díl): Hrom **23:15** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **0:25** Dítě 31 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 30. 3. 2025

6:05 Hlaholte Pánu: Živá modlitba a chvála **6:55** Mezi pražci: Březen 2025 **7:40** Botswana **8:10** Harfa Noemova: Claudio Monteverdi **8:30** Zamyšlení Tomáše Halíka: 4. neděle postní **9:00** Zprávy z Říma **9:15** Cvrlikání SPECIÁL: Spirituál kvintet **10:40** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Uzdravení slepce (Jan 9,1–41) **11:15** Poutníci času [P] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:15** ARTBITR – Kulturní magazín **12:30** V souvislostech **12:50** Viděli jsme 5+ [P] **13:15** Muzikanti, hrajte: Holóbkova mozeka **14:30** Studio Poutníci naděje [L] **15:00** Mše svatá z baziliky Santa Maria Maggiore: Národní pouť do Říma 2025 [L] **16:25** Ozvěny SDM: Koncert Scholy brněnské mládeže **18:10** Sedmihlásky (66. díl): Dyž jsem plela len **18:15** Ovečky: 4. neděle postní **18:35** Cirkus Noeland (24. díl): Roberto, Kekulín a Bílá paní **18:55** Strýček Emu [P] **19:10** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Zprávy z Říma [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen II. (1. díl): Hrom **21:20** Moudrost mnichů: Rodina v rozpadu **21:35** Tíha obětí **23:55** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:15** Viděli jsme 5+ **0:40** Expedice Monoxylon **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 24. 3. o 18:00 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Dóminus Flévit)

Dnes na našej spoločnej ceste po Ježišových stopách navštívime kostol, ktorý je známy pod názvom Dóminus Flévit. Z evanjelia poznáme príbeh, ako pri svojom slávnostnom príchode do Jeruzalema, obklopený učeníkmi, Pán zaplakal. Po latinsky: Dóminus Flévit. Kostol s týmto názvom stojí presne na tomto mieste, v záhrade na úpäť Olivovej hory.

Utorok 25. 3. o 13:05 hod.: V škole Ducha (Odpoveď na Božiu lásku)

Duchovná obnova s Mons. Petrom Beňom, nakrútená v kúpeľoch Nimnica.

Streda 26. 3. o 16:05 hod.: Pieseň ako modlitba (Milovaná)

Speváčka Veronika Haluzová zo spolčenstva Marana Tha nám poodhalí príbeh, ktorý sa skrýva za jednou z jej autorských piesní s názvom Milovaná.

Štvrtok 27. 3. o 18:15 hod.: Zabudnuté poklady

Kostol, ktorý dnes spoločne navštívime, stojí v meste, ktoré je známe ako sídlo Matice Slovenskej, či ako centrum Turca. A patrón tohto kostola dal meno aj samotnému mestu. Je to ranogotický kostol svätého Martina biskupa v Martine.

Piatok 28. 3. o 20:30 hod.: Malé ženy

Adaptácia klasického románu L.M. Alcottovej o štyroch dospievajúcich dievčatách s odlišnými povahami v období americkej občianskej vojny... Rodina Marchových sa musí zaoberať bez otca, ktorý je na vojne, a hlavou rodiny sa stáva rázna, ale láskavá matka. Jej výchova sa nesie v duchu pomoci druhým, súdržnosti a obetavosti.

Sobota 29. 3. o 20:30 hod.: Môžem si to len predstaviť

Tento skutočný príbeh sleduje život Barta Millarda, speváka kresťanskej skupiny MercyMe, ktorý stratil otca na rakovinu. To ho inšpirovalo k napísaniu megahitu I Can Only Imagine.

Nedeľa 30. 3. o 19:30 hod.: Svätá omša spojená s duchovnou obnovou „Nauč nás odpúšťať“

Priamy prenos svätej omše, ktorá je spojená s televíznou duchovnou obnovou na tému: Odpustenie seba samému. Celebruje a duchovnú obnovu vedie Mons. František Trstenský, spišský diecézny biskup.

BREVIÁR PRO LAIKY

22. – 29. BŘEZNA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 23. 3.		PO 24. 3.		ÚT 25. 3.		ST 26. 3.		ČT 27. 3.		PÁ 28. 3.		SO 29. 3.			
Antifona	270	299	270	299	1335	1478	270	299	270	299	270	299	270	299		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	270	300	271	300	1335	1479	271	300	272	301	271	300	272	301		
Antifony	338	376	1046	1165	1336	1480	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	813	914	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	338	377	342	381	1337	1480	348	389	352	393	355	397	359	400		
Antifona k Zach. kantiku	338	377	342	382	1337	1480	349	389	352	393	356	397	359	401		
Prosby	338	377	342	382	1337	1481	349	389	352	393	356	397	359	401		
Závěrečná modlitba	339	378	343	382	1338	1481	349	390	353	394	356	398	360	402		
Modlitba během dne:																
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302		
Antifony	273	303	273	303	1338	1481	273	303	273	303	273	303	273	303		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1265	1403	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	339	378	343	383	1338	1482	350	390	353	394	356	398	360	402		
Závěrečná modlitba	339	378	343	382	1338	1481	349	390	353	394	356	398	360	402		
Nešpory:																
	SO 22. 3.															
Hymnus	268	297	268	297	1331	1474	1339	1483	268	298	269	299	268	298	268	297
Antifony	336	375	340	379	1332	1475	1340	1484	1086	1209	1102	1226	1118	1243	361	404
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1332	1475	1340	1484	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	336	375	341	380	1334	1477	1342	1486	351	391	354	395	357	399	361	404
Ant. ke kant. P. M.	337	376	341	380	1334	1478	1343	1487	351	392	354	396	358	399	362	405
Prosby	337	376	341	380	1335	1478	1343	1487	351	392	355	396	358	400	362	405
Záv. modlitba	339	378	339	378	1338	1481	1338	1481	349	390	353	394	356	398	364	407
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 23. 3. – 3. neděle postní

1. čt.: Ex 3,1-8a.13-15
 Ž 103(102),1-2.3-4.6-7.8+11
 Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
 2. čt.: 1 Kor 10,1-6.10-12
 Ev.: Lk 13,1-9

nebo čtení z cyklu A:

1. čt.: Ex 17,3-7
 Ž 95(94),1-2.6-7b.7c-9
 Odp.: 7c-8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu! Nezavrhujte svá srdce!*)
 2. čt.: Řím 5,1-2.5-8
 Ev.: Jan 4,5-42

Pondělí 24. 3. – ferie

1. čt.: 2 Král 5,1-15a
 Ž 42(41),2.3; 43(42),3.4
 Odp.: srov. 42(41),3 (*Má duše žízni po živém Bohu, kdy už ho spatřím tváří in tvář?!*)
 Ev.: Lk 4,24-30

Úterý 25. 3. – slavnost

Zvěstování Páně
 1. čt.: Iz 7,10-14
 Ž 40(39),7-8a.8b-9.10.11
 Odp.: srov. 8a+9b (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)
 Ev.: Žid 10,4-10
 Ev.: Lk 1,26-38

Středa 26. 3. – ferie

1. čt.: Dt 4,1.5-9
 Ž 147,12-13.15-16.19-20
 Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!*)
 Ev.: Mt 5,17-19

Čtvrtek 27. 3. – ferie

1. čt.: Jer 7,23-28
 Ž 95(94),1-2.6-7.8-9
 Odp.: 7c-8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: „Nezavrhujte svá srdce.“*)
 Ev.: Lk 11,14-23

Pátek 28. 3. – ferie

1. čt.: Oz 14,2-10
 Ž 81(80),6c-8a.8bc-9.10-11ab.14+17
 Odp.: srov. 11.9a (*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, slyš můj hlas!*)
 Ev.: Mk 12,28b-34

Sobota 29. 3. – ferie

1. čt.: Oz 6,1-6
 Ž 51(50),3-4.18-19.20-21ab
 Odp.: Oz 6,6 (*Chci lásku, a ne obět.*)
 Ev.: Lk 18,9-14

TEOLOGIE

MUŽI A ŽENY JSOU Z RÁJE • ÚVOD DO TEOLOGIE TĚLA JANA PAVLA II.
Mary Healy • Z angličtiny přeložil Karel D. Skočovský • Revize překladu Kateřina Lachmanová

Soubor katechezí svatého papeže Jana Pavla II. „o lidské lásce podle Božího plánu“ lze uvést slovy: Tajemství muže a ženy nehledejme na jiných planetách, ale v biblickém příběhu stvoření člověka nebo-li prvního páru, postaveného do zahrady Edenu na úsvitu lidské historie. Muži a ženy mají svůj původ v ráji, kde žili v důvěrném společenství s Bohem i mezi sebou! Biblistka Mary Healy vysvětluje „stručně a jasně“ papežovo rozsáhlé dílo. Co nám vůbec k tomuto tématu říká Bible a křesťanská tradice? Jaký je potenciál vztahu mezi mužem a ženou ve světle Božího zjevení? Na tyto a další podobné otázky najdeme odpověď právě v této knižce.

*Paulínky • Druhé, zrevidované vydání
 Brož., 125x200 mm, 128 stran, 249 Kč*

PRO DĚTI

HLEDÁ SE SVATÝ
Pavol Rankov • Ze slovenštiny přeložila Františka Böhmová • Ilustrace Ilona Polanská • Redakce Eva Mešková

Pohádkový příběh o Tomášovi, který se vydal do světa splnit podivné přání svých rodičů. Kniha je prochnuta řadou vtipných situací a autorových připomínek, které pobaví nejen malého čtenáře. Velkou předností tohoto dobrodružství je též libozvučný jazyk a neotřelý děj.

Paulínky • Váz., 140x210 mm, 64 stran, 269 Kč

PRO MLÁDEŽ

YOUCAT • SVÁTOST SMÍŘENÍ
Biskup dr. Klaus Dick - Rudolf Gehring - Bernhard Meuser - Andreas Süß • Z němčiny přeložil Ambrož Šámal • Odpovědná redaktorka Ivana Albrechtová • Ilustrace Alexander von Lengerke

Malý kapesní průvodce svátostí smíření, který je zaměřen na mládež.

*Karmelitánské nakladatelství
 Brož., 100x150 mm, křídový papír, 92 stran, 169 Kč*

KŘÍŽOVÉ CESTY - MIMOŘÁDNÁ SLEVA PRO ČTENÁŘE SVĚTLA

KŘÍŽOVÁ CESTA PRO VDOVY

Mgr. Alenka Panáková • Ilustrace Mgr. Lucie Mrtvá

Lidská samota je pro každého člověka těžkým stavem - to se týká i velkého zástupu vdov a vdovců. A právě jim je určena tato křížová cesta. Ke každému zastavení je připojena ilustrace. Spojení s trpícím Kristem může ovdovělým pomoci najít nové duchovní bohatství v jejich osamoceném životě.

*Malice cyrilometodějská s. r. o.
 Brož., křídový papír, 120x190 mm, 42 stran, 49 Kč - po slevě 25 Kč*

KŘÍŽOVÁ CESTA SE SLUŽEBNÍKEM BOŽÍM P. ANTONÍNEM ŠURÁNKEM

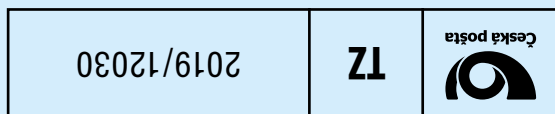
Uspořádal P. Mgr. Pavel Caha SDB • Ilustrace Ludmila Jandová

Tato ilustrovaná křížová cesta je sestavena z veršů, které služebník Boží P. Antonín Šuránek napsal v internačním táboře v Želivě v únoru 1952. Jednotlivá rozjímání jsou doplněna z křížové cesty v době jeho působení v Blatničce a citacemi z publikací *Dějiny mého povolání 4* a *Novozákonní rozjímání 1 a 3*.

*Malice cyrilometodějská s. r. o.
 Brož., 120x200 mm, 46 stran, 58 Kč - po slevě 29 Kč*

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.